

ТАЙНАТА НА НЕГОВАТА СИЛА

Алберт Хиберт за Смит Уигълзуърт

Смит Уигълзуърт – човекът

Имах привилегията да познавам Смит Уигълзуърт не само отдалече, но лично. Прекарвали сме време заедно както в моя, така и в неговия дом. Ние опознаваме даден човек и се научаваме да го ценим едва, когато разберем какъв е той в своя дом. Хората, които виждаха Смит амо зад амвона, нямаха реална представа какъв човек всъщност беше той: те въобще не можеха да оценят нежната натура, отразяваща образа на Исус, която беше в него. Те много рядко или никога не виждаха сълзите на състрадание, които се стичаха по лицето му: на тези неща бяха свидетели най-близките хора. Орал Робъртс е казал за себе си и за другите евангелизатори, че те се чувстват безкрайно задължени на този човек. Уигълзуърт беше велик апостол на вярата, който учеше и вдъхновяваше много хора. Съживлението, което започна чрез неговото служение заля цялата страна от запад до изток, от север до юг. И още чувстваме ефекта на това съживление дори днес.

Човек не можеше да остане същият, след като е имал лично общение със Смит Уигълзуърт. Това, което той вкарваше в човешките духове, беше неопишуемо. То може да се разбере единствено, ако си го изпитал. Уигълзуърт почина през март 1947 г. на 87 години, но неговото служение продължава да живее в преживяванията на хиляди хора. Като поглеждам назад, мога да кажа, че в резултат на неговото служение, бе постигнато повече след смъртта му, отколкото беше жътвата през целия му живот.

Първа среща с Уигълзуърт

Смит Уигълзуърт и аз се срещнахме за първи път, след като бях изцелен по свръхестествен начин. Когато бях момче, майка ми и аз посетихме неголямо служение в гр. Уейкфилд, Западен Йоркшир, Англия. Беше студена, влажна февруарска вечер през 1923 г. Спомените ми са изключително ясни за всичко, което се случи през онази вечер. Дори си спомням химна, който хората пееха, когато влязохме в залата. Майка ми, въпреки че беше много религиозна и посещаваше редовно Английската църква, никога не беше познавала Исус като свой личен Спасител. Онази вечер тя Го прие в своето сърце. Когато се върнахме в къщи от събранието, тя каза на цялото семейство, че е „спасена”, но те не разбраха.

Баща ми имаше твърд характер. Той работеше в мината /както и тримата ми по големи братя/, беше шампион по билиард и ненаситен комарджия. И в същото време беше клисар и помощник в местната църква. Братята ми също участваха в дейността на църквата, като пееха в хора. Реакцията на баща ми относно изявлението на майка ми беше доста враждебна. Той й забрани да ходи на онова място повече. Но поради влиянието на братята ми, майка ми и аз продължаваме да посещаваме събранията, които провеждаха там. Когато наближи Великден, аз се разболях. В началото болестта ми не изглеждаше нищо сериозно, но по-късно се оказа, че карам двойна пневмония, която по онова време не се лекуваше. Изпаднах в дълбока кома. След като ме прегледал мозъчен специалист, той казал, че никога няма да се върна в съзнание и предположил, че това ще бъде за мое добро, тъй като мозъкът ми бил толкова увреден, че дори и да се върна в съзнание, съм щял да бъда умствено и физически неспособен за нормален живот.

Малкото служение, което майка ми и аз посещавахме, провеждало Великденска служба в едно от близките села. Във Великденската събота аз съм бил в кома от една седмица. Лекарят казал, че състоянието ми бързо се влошава и според него аз няма да доживея до вечерта. По молба на майка ми, баща ми отишъл на службата, за да поиска да се молят за мен. Пастир Ричардсън, който беше много добър приятел на Смит Уигълзуърт и Чарлс Бъкли – един от проповедниците на събранието, придружили баща ми до къщи. Когато те пристигнали, докторът тъкмо си тръгвал.

Когато г-н Ричардсън се поинтересувал за състоянието ми, докторът отговорил, че не ми остават повече от един-два часа живот. Цялото семейство се събрало в болничната стая; всички, освен майка ми, мислели, че това е краят. Въпреки че бях безнадеждно болен, те всички искаха да бъдат до мен в този час. Тъй като бях най-малкият, аз бях любимец на семейството.

Г-н Ричардсън и г-н Бъкли влезли в болничната стая. Тогава г-н Бъкли се обърнал към семейството: „Бог ни откри, че днес тук ще се случи чудо” – казал той. – Как ще реагирате, ако Бог изцели това момче?” Моят най-голям брат, приятен младеж, отговорил: „Ако Бог го изцели, ние ще

Му служим”. Г-н Бъкли казал: „Вие осъзнавате, че обещанието ви не е пред мен, а пред Бог”. Брат ми отвърнал: „Да, осъзнаваме това”. „Сега ще се помолим”, – казал г-н Бъкли, и после добавил: „Но изцелението може да не стане моментално, затова не се обезкуражавайте. Бог ще ни даде знамение, преди да си тръгнем.” Когато те се помолили, на пръв поглед нищо не се случило. След това слезли да пият чай, който сестра ми била приготвила за тях. Тъй като били закъснели за следобедната служба, те щели да отидат направо за вечерната.

Братята ми ми били купили Великденски шоколад, който седял на нощното ми шкафче. Аз си спомням как излязох от комата и извиках: „Мамо, къде ми е шоколада?”

Бях изцелен съвършено. Семейството ми отиде на събрание с г-н Ричардсън и г-н Бъкли и там всички бяха спасени. Баща ми беше първият. Толкова изобличаващо беше това чудо, че за съвсем кратко време 57 човека, близки и роднини, бяха спасени. Разбира се, дяволът не можеше да преживее такова поражение, без да се опита да опровергае победата на Бог. Скоро след това аз получих пристъп на остър апендисит. Докторът дойде и каза, че животът ми може да бъде запазен единствено, ако спешно ме оперират. Майка ми каза: „Ако Бог не го изцели до два часа, ще се съглася на операция”. Докторът каза, че не може да поеме риска за тези два часа. „Много добре”, отговори майка, „ако вие не сте готов да изчакате тези два часа, аз поемам цялата отговорност за това, което може да се случи”. Докторът казал: „Аз ще се върна след два часа.” Когато се върнал, аз съм бил заспал, отново свръхестествено изцелен. Въпреки, че г-н Уигълзуърт живееше само на 20 мили от нашия дом, ние до този момент не се бяхме срещали. Но наскоро след това събитие ние се срещнахме и той искаше да научи всички подробности около моето чудо. Той се радваше на всичко, което Бог беше извършил, така, както, ако сам би бил инструментът за това изцеление. От този момент нататък той и нашето семейство станахме близки приятели.

Смирен човек

Уигълзуърт никога не търсеше слава за себе си от което и да е изцеление. Единственото, което искаше, бе да бъде видян Исус. Той презираше величаенето от хора. Всъщност той каза, че веднъж Бог му говорил следното: „*Уигълзуърт, аз ще те изгоря дотолкова, че да не остане нищо от теб: тогава единственият, който ще се вижда в теб, ще бъде Исус.*” От тогава той никога не търсел да бъде видян. Никога няма да забравя последния път, когато бяхме заедно. Ние седяхме на масата в неговия дом. Това беше една седмица преди неговата смърт. Гледайки към мен, със сълзи на очи, той каза: „Кога ще влезеш в областта, до която все още не си се докоснал, и ще започнеш да ходиш за Бог?” Той продължи: „Аз съм стар човек – вече на 87 години. Може би не ми личат: определено мога да кажа, че не ги чувствам и може да не им обръщам внимание. Но все пак не мога да споря със свидетелството си за раждане, а то ми казва, че съм на 87. Така че, аз трябва да приема този факт, независимо как се чувствам. Днес в пощенската си кутия имам покана за Австралия, за Индия и за Цейлон, също и за Америка. Хората са насочили погледа си към мен.”

Тогава той се разрида така, сякаш сърцето му се късаше. „Какъв нещастник си Уигълзуърт”, хлипаше той. „Какъв провал, като си помисля, че хората гледат на мен. Бог никога няма да отстъпи славата Си на друг; Той ще ме свали от сцената.” Аз си помислих: „Боже мой, ако този човек се смята за провален, то какво да мисля за себе си?”

Смъртта на Уигълзуърт

Два дни по-късно моят пастир, г-н Ричардсън се прибра да бъде с Бог. Неговото погребение трябваше да се състои точно една седмица след моето посещение в дома на Уигълзуърт. Трима от братята ми и аз бяхме помолени да носим ковчега на погребението. Ние седяхме на една странична пейка в предната част на църквата, която беше препълнена до крайност. Когато г-н Уигълзуърт влезе, всички очи се обърнаха, да гледат как с изправена стойка се отправя и сяда на първия ред.

Към края на службата Уигълзуърт се насочил към баща ми. А той гледал как тази изправена фигура става от мястото си и се изкачва по стълбите към служебната стая, по-скоро като човек на 60, отколкото на 87 години. Вече вътре, в стаята, Уигълзуърт целунал баща ми и го попитал за сестра ми, която беше болна. Докато баща ми отговарял, Уигълзуърт неочаквано залитнал напред. Баща ми протегнал ръце, за да го задържи и после внимателно го положил на пода. Но Уигълзуърт вече бил при Бог. Джеймс Салтър, който водеше службата, излезе от служебната стая и съобщи на хората: „Трябва да ви съобщя, че моят тъст, Смит Уигълзуърт току-що почина.” Беше 12 март 1947 г.

Присъстващите бяха потресени. Само преди минута го бяха видели да влиза в страничното помещение напълно здрав, без болест, без болка, той беше си отишъл у Дома.

Лекар, когото познавам доста добре, бе повикан в църквата. Докато преглеждал тялото, той коментирал: „Какъв пример на съвършено здраве! Умрял е в разцвета на мъжката си сила и няма никаква видима причина за смъртта. Точно както, когато работник се връща от работа вкъщи, сваля си палтото и се отдава на почивка.” Мисля, че е успял да го илюстрира добре.

По закон, лекарят трябва да е извършил аутопсия, за да се определи причината за смъртта, преди да се даде разрешение за погребение! Но това не беше направено в случая. Законът на естествената област бе прескочен, въпреки че изрично беше описан начинът на процедиране! Това е единственият подобен случай, който ми е известен. Доколкото знам, друг път не се е случвало подобно нещо. /Тогава аз си спомних изявлението, което Уигълзуърт направил пред своята жена: „Никога нож няма да се докосне до това тяло, докато съм жив, и след смъртта ми.”/

Когато Уигълзуърт работел като водопроводчик в Бадфорд, Англия, той получил остро възпаление на апандисита. Жена му повикала лекар, който му казал, че се нуждае от спешна хирургическа намеса. Когато Уигълзуърт казал „не”, докторът продължил по своите обиколки, но в един момент се почувствал толкова притеснен, че се върнал да провери състоянието на своя пациент. Когато г-жа Уигълзуърт го уведомила, че съпругът ѝ е тръгнал за работа, докторът отговорил: „Ясно, значи скоро ще го донесат като труп”. Но това не се случило. Бог го изцелил.

Уигълзуърт имаше воля да държи на решението си, да не минава нож през неговото тяло, докато е жив, но определено въпросът за след смъртта е друго нещо. Как можеше да реши подобно нещо? Мога само да заключа, че той е пророкувал с вяра. Наистина стана точно така, както той беше казал. Но вземайки такова решение, то неминуемо щеше да бъде изпитано...

След като влязъл във служение на пълно работно време, Уигълзуърт започнал да страда от камъни в бъбреците. С бельо, цялото пропито с кръв, той казал на Господ: „Можеш да ме изцелиш, защото няма да се подложя на операция.” И наистина никога не го направил. След време той изхвърлил всеки един от тези камъни, като някои от тях – абсолютно свръхестествено.

Докато стоях с другите край гроба на Уигълзуърт, един евангелизатор, работещ към Хоум Мишън Бюро, ми каза: „Алберт, какво ще правиш сега?” Гласът му бе изпълнен с патос. Всичките му надежди бяха погребани заедно с този Божий човек. „Аз продължавам”, отвърнах аз, „А ти?”

Бог не иска ние да имитираме Смит Уигълзуърт. Той си беше уникален. Но Бог иска ние да бъдем ние, да погледнем на това, което можем да бъдем в Бог, защото в много случаи има голяма разлика между това, което сме и това, което можем да бъдем в Бог. Ние можем да бъдем също толкова успешни в нашата област, в която работим, както Уигълзуърт беше в своята, ако сме готови да платим цената.

Корав отвън – горещ отвътре

Уигълзуърт беше изключително чувствителен към движението на Святия Дух. Но понеже като човек той беше външно корав, някои от действията и думите му изглеждаха груби. Спомням си една моя леля, която отиде при него, за да се помоли за оплакванията ѝ в стомаха. Той я удари с юмрук в корема. Тя изпищя, но беше изцелена. Не знам някой да е имал лоши последствия от подобна, наглед груба намеса от страна на Уигълзуърт. По-скоро знам обратното. Хората, подложени на такива действия, оздравяваха. Човек, който служи на хората с такъв маниер, трябва да познава Бог; в противен случай подобни действия могат да се окажат фатални.

Спомням си как Уигълзуърт веднъж отговори на въпроса, защо понякога удря хората. Той каза: „Аз удрям дявола. Но ако човекът се окаже на пътя ми, какво мога да направя?” Той казваше: „Ти не можеш да се отнасяш нежно с дявола, нито трябва да го утешаваш – той обича това.”

Много теолози не бяха съгласни с него, но въпреки несъгласието си, те не можеха да произведат неопровержимите свидетелства, които той имаше в своето служение, за да подкрепят своите теории. Уигълзуърт гледаше на дявола като на нещо реално и вземаше власт над него. Тези особени действия бяха начинът, по който той изразяваше своя авторитет в духовния свят. За мен това беше ясен пример на „постигнатото оправдава средствата”.

Ние слушаме толкова за действията чрез вяра. Но какъв е смисълът, който влагаме в това? Питам това, защото съм виждал хора да се опитват да правят неща, които си мислят, че са дела на вяра, но да имат посрамващи резултати, които със сигурност не прославят Бог. Ако ние искаме да имаме делата чрез вяра, които Уигълзуърт имаше, то ние трябва да живеем живота, който

Уигълзуърт живееше. Да се опитваш да действаш на вяра, без да живееш съответен живот на вяра, е наистина безпочвена самонадеяност. Виждал сам това да се случва много пъти. Уигълзуърт винаги твърдеше, че Божиите деца са в позиция на сила, за да се справят с дявола единствено, когато живеят праведно. Той беше абсолютно предаден на принципа на святостта. Беше много пряк и решителен в служението си. Никога не се извиняваше за това, което е казал. Пример за това е реакцията му на едно събрание, на което аз присъствах. Една дама, която при други случаи е изговаряла послания на езици, които Уигълзуърт е тълкувал, започна да говори на език. Разпознавайки, че жената този път не следва ръководството на Духа, Уигълзуърт я прекъсна рязко: „Седни си, жено, това е по плът.”

Уигълзуърт беше човек, който обичаше истината. Нямам предвид само истината, която се намира в Библията като писано Слово. Говоря за самите му действия, за това, че той се беше привързал и живееше според тези духовни принципи. Той никога не преувеличаваше нещата в която и да е област. В сферата на евангелизаторството на човек понякога му е от ясно по-ясно, че броят на спасените и изцелените, който се оповестява в даден репортаж е доста преувеличен. Уигълзуърт винаги описваше подробностите в своите събрания точно, както са били, без да ги до украсява.

Всичко, което той казваше, беше 100 % истината. Всичко, което обещаваше, той го изпълняваше, без да се отмята. Ако имаше и най-малко съмнение, че може да не успее да изпълни дадено обещание, той предпочиташе въобще да не го дава. На събрание другите лесно можеха да забележат, че Уигълзуърт се влива в Духа. Великденските дни бяха много почитан празник в Престън, Англия. За специалната служба, която се провеждаше там по това време, знаеше цялата страна. Въпреки че Уигълзуърт пътуваше много, той винаги гледаше да е в Престън за тези събрания и обикновено той ги организираше. Тези, които проповядваха на празника, свидетелстваха за голямата свобода, която имаха там, защото домакините не се опитваха да създават контролираща атмосфера. Когато Уигълзуърт станеше да говори, се изливаше вълна на благословение, защото той не се опитваше да привлече вниманието върху себе си като човек или проповедник, но към Христос.

Християнската църква не е успявала да има такива резултати в света, каквито би трябвало да има, поради егоцентрични стремежи. Смит Уигълзуърт презираше точно тези амбиции и открито ги изобличаваше. Той напълно приемаше Колосяни 1:17-19 **„И Той /Исус/ е преди всичко и всичко чрез Него се сплотява. И глава на тялото, тоест на църквата е Той, Който е началникът, първороден от мъртвите, за да има първенство във всичко. Защото Отец благоволи да всели в Него съвършената пълнота.”** Зад грубоватата външност на Уигълзуърт беше скрито необикновено състрадание. Докато четеше хилядите писма, в които го молеха за помощ, сълзи се стичаха от неговото лице. В такива моменти цялата му същност се разтърсваше – той осъзнаваше ужасяващите поражения на греха. Това откровение беше една от тайните на неговото служение.

Често е повдиган въпросът защо Исус плака пред гроба на Лазар, когато знаеше, че гниещият труп ще бъде преобразен от думите на възкресение. Ако Той знаеше, че Лазар ще възкръсне, защо тогава плачеше? Много просто. Исус беше наясно с пораженията на греха и Той осъзнаваше скръбта на тези, които стояха около гроба, и това, че те са жертви на погубващата сила на греха. Защо Исус се обърна към жените, които плачеха, докато Той отиваше към Голгота и им каза: **„... *недейте плака за Мен, но плачете за себе си и за децата си.*”** /Лука 23:35/. Той разбираше какви са последствията от греха и какво е действието му в момента. Смит Уигълзуърт често плачеше, когато виждаше нуждите на хората, защото той, както Исус, осъзнаваше пораженията на греха.

Скромнен /обикновен/ човек

Уигълзуърт можеше да стане много богат човек, но той не гледаше на нищо, което притежаваше, като на свое. Той осъзнаваше, че всичко, което има, и той самият, принадлежи на Господ. Той можеше да живее в палат, но вместо това избра да му бъде достатъчна една каменна къща в Бредфорд, Англия. В този дом духовната атмосфера беше както в Тронната зала на Бог. В него можеше да се почувства реалното Божие присъствие. На мен винаги ми беше приятно да го посещавам. Това беше, като да влезеш в светилището на Бог и да бъдеш обгърнат от облака на слава.

Уигълзуърт не само достигаше и благославяше хора по целия свят, но също и даваше с радост за мисионерски служения. Той даваше личните подаръци, които получаваше и които по право бяха за него, за делото на Бог. Евангелизаторската мисия в Конго беше много близко до неговото сърце. Дъщеря му Алис и зет му Джеймс Салтър работеха на това мисионерско поле. Всъщност Салтър и Бъртън бяха основателите на тази мисия, която днес наброява 4 000 църкви.

Уигълзуърт беше много практичен. Спомням си веднъж, точно бях на излизане от неговия дом, след като го бях посетил през една студена, влажна вечер, той положи ръце върху мен, да ме благослови, и след това ме посъветва: „Закопчай се добре и си вдигни яката. Грижи се за това тяло. То не принадлежи на теб, а на Господ и ти ще бъдеш отговорен за него в деня на Съда.”

Уигълзуърт беше абсолютно против вижданията, че хората могат да очакват Бог да ги изцелява, ако те се отнасят със своите тела, както им падне. Той не гледаше снизходително на хора, които си навличат болест в резултат на собствената си глупост.

Уверен в това, че лошият външен вид не прославя Бог, Уигълзуърт винаги се обличаше добре. Във времето на материална криза имаше хора, които го критикуваха за тези му привички. Но когато напусна работата си като водопроводчик, за да бъде в служение на пълно работно време, той беше казал на Господ: „Първия път, когато остана със скъсани обувки и панталони, които трябва да бъдат кърпени, аз се връщам на старата си работа.” Той твърдеше, че ако човек уповава на Бог, никога няма да му се налага каквото и да е, защото Бог се грижи за него. Уигълзуърт доказа правотата на своята гледна точка – никога не му се наложи да иска нещо от някого и никога не му се наложи да се върне отново на работа като водопроводчик, въпреки че имаше семейство, което трябваше да осигурява. Той винаги казваше, че Бог не е стиснат, но Бог е който снабдява изобилно и дори дава възможност да послужиш на другите чрез своето изобилие. И Уигълзуърт го правеше.

Свят човек

Смит Уигълзуърт вярваше, че човек не трябва да бъде управляван от своя темперамент. Много хора са роби на своя гняв. И самият Уигълзуърт някога бил подвластен на избухливост. За да се справи с този проблем, той отишъл, за да бъде сам с Бог и стоял затворен, докато не постигнал пълна победа над своите емоции. Той станал точно обратното на това, което е бил. Вместо да реагира бързо на обстоятелствата, той запазваше съвършено спокойствие, независимо каква е ситуацията. Никога не избухваше в гняв, дори пред лицето на критика или гонение, а той имаше опит и в двете.

Въпреки че Уигълзуърт живееше във време, когато дори и най-безобидната форма на отпочиване се смяташе за светско поведение и предизвикваше съдене от много християни, той не беше критичен към другите. Той изцяло се придържахме към дефиницията на Уесли за светщина, която той написал в своя дневник: **„Светщина е това, което охлажда любовта ми към Бог!”**

Уигълзуърт беше свят човек, защото той беше подредил правилно своите приоритети. Веднъж го попитах, дали някога е чел вестник. Той отговори: „Не, само съм преглеждал заглавията”. Тогава го попитах защо, дали смята че четенето на вестници е грях. Той отвърна, че не това е причината, но че той просто няма време да ги чете. „И между другото”, добави той, „защо трябва да си губя времето да чета вестници, които ще ми дадат половината истина, когато, ако чета Божието Слово, мога да бъда уверен, че научавам цялата Истина?”

„Божие слово винаги е за предпочитане пред думите на човека”, обичаше да казва той.

Уигълзуърт вярваше в пълното предаване на Бог. „Много често”, разсъждаваше той, „ние се опитваме да обуздаем стария човек, но не можем. А Бог може, ако ние напълно Му се предадем.” Той си поставяше за цел да бъде като Исус и на това се дължеше неговия успех в работата за Господ.

Исус ни даде едно безпогрешно правило, което със сигурност ще ни донесе успех. Той каза: **„Следвайте Ме и аз ще ви направя ловци на човеци”** /Матей 4:19/. Думите „Следвайте Ме” по смисъл означават „Бъдете като Мен”, и точно поради това, че Уигълзуърт се покори на тези думи, той успя да постигне всичко това. Обърнете внимание на дръзновението, с което Павел се обръща към християните в Коринт: „Бъдете подражатели на мене, както съм и аз на Христос!” /1 Кор. 2:1/. Скептикът би извикал: „Колко е горд! За какъв се мисли тоя?” И все пак нито един от критиците на Павел не можеше да извърши това, което той вършеше. Следователно тази критика е безпочвена.

Смит Уигълзуърт нямаше дори начално образование. Той беше изпратен да работи в завод на седемгодишна възраст. Работейки по 12 часа на ден, той не е имал възможност да ходи на училище до 26-тата си година. Уигълзуърт не знаеше да чете и да пише; после жена му го научи.

Когато Уигълзуърт и съпругата му започнаха Боуланд Стрийт Мишън /проповядване по улиците на Бредфорд/, жена му беше проповедник, а той вършеше помощното служение. Но след като беше кръстен в Святия Дух, Уигълзуърт се преобрази. Той започна да проповядва една вечер и жена му извика: „Това не е моят Смит!” Старият Смит Уигълзуърт никога повече не беше видян. От този момент нататък за него да живее, беше Христос.

В новогодишната нощ на 1913 г. неговата обичана жена Мери Джей, която той галено наричаше Поли, замина да проповядва на едно място, но по време на пътуването внезапно починала. Тялото ѝ било върнато в дома им. По искане на брат Уигълзуърт, безжизненият труп на неговата любима бил отнесен в нейната стая и положен на леглото. Когато мъжете, които я били донесли, си тръгнали, Смит затворил вратата. В името на Исус Христос той смъррил смъртта и ѝ заповядал да напусне жена му. Тя отворила очи, погледнала го и казала: „Защо направи това, Смит?“ „Поли, нуждая се от теб“, отговорил той. „Смит, аз свърших работата си на земята. Бог иска да отида при него“. Те си поговорили известно време; после Уигълзуърт казал: „Добре, ще те пусна да си идеш“. Тя отново положила глава на възглавницата и отишла с Господ. Отново при това събитие, от което толкова зависело неговото щастие, той доброволно преклонил своята воля пред Божията воля.

Смит Уигълзуърт имаше едно всепоглъщащо желание – да бъде като Спасителя, Когото той обичаше толкова много. Веднъж, когато проповядваше върху Матей 5:6, той каза: **„Да гладуваши и да жадуваши за правдата, означава, че нищо друго не те очарова повече от това, да бъдеш близо до Бог. Ако има нещо в сърцето ти, което поражда осъждение, ти не можеш да се молиш с молитва на вяра. Чистотата на сърцето е жизнено важна за състоянието на вярата. Когато предадеш цялото си сърце и живот на Божия план, когато копнееши да бъдеш свят, когато копнееши за чистотата, тогава и само тогава законът на животворящия Дух те освобождава от закона на греха и на смъртта.“** Смит беше свят човек, но той никога не се смяташе за по-специален от другите. Той винаги изповядваше, че всичко, което има, и всичко, което е, е чрез Бог.

Уигълзуърт не само че вярваше в Божественото изцеление, но той вярваше и в Божественото здраве; и той самият беше свидетелство за тази си вяра. Негови критици са задавали въпроса: Ако Уигълзуърт вярваше в Божественото изцеление, защо тогава носеше очила за четене? Ако искам да съм напълно искрен, ще кажа, не знам. Той носеше от онези старомодни очила, които не се задържаха на ушите, а се закрепяха само на носа. Те падаха много лесно. За да не му падат на земята, той ги носеше завързани с връвчица за палтото си. Аз често го виждах как си слага очилата, за да чете и как никога не си правеше труда да ги връща обратно, когато му паднат от носа. Той ги оставяше да висят на връвта и продължаваше да чете без тях. На 81 годишна възраст нито един от естествените му зъби не липсваше и нямаше следа от увреждане. Искайки да докаже, че Уигълзуърт е измамник, един зъболекар в Швейцария попитал дали може да погледне в устата му. Смит се съгласил. След прегледа зъболекарят заявил, че никога не е виждал такъв идеален комплект от зъби.

Хората казвали, че един от най-големите недостатъци на Уигълзуърт била неговата граматика. Вярно е, че граматиката му не бе на високо ниво, но поради мощното му помазание лично аз не смятам, че това беше особена пречка. Никакви препятствия не съществуват, когато има помазание. То компенсира много от човешките несъвършенства.

Уигълзуърт показва какво може да направи Бог с човек, който Му е напълно посветен. Един необразован човек с Божието помазание може да постигне много повече от един образован, но без помазание. Благословието на Бог върху каквото и да е ще повдигне неговата стойност. В 14 глава на Матей малкото момче даде всичко, което имаше – 5 хляба и 2 риби. Но когато Исус ги взе и ги благослови, вижте какво стана. Пет хиляди мъже плюс жените и децата бяха нахранени!

Смит даде всичко, което имаше, на Бог, дори и по отношение на граматиката. Той веднъж написал писмо на един висшист. Следващият път, когато се срещнали, човекът казал на Смит: „Знаеш ли, ти си написал името на Святия Дух по седем различни начина в своето писмо.“ Той го попитал: „Разбра ли смисъла?“ „О, да.“ Тогава Смит казал: „Слава на Бог, това е единственото, което има значение.“ Ние може да сме добри в употребата на английската граматика, но какво правим с тази способност? Какво сме постигнали ние, които имаме толкова знания? Уигълзуърт даде това, което имаше на Бог, и само вечността ще разкрие какво наистина Бог извърши чрез него.

Човек на Словото

Две неща доминираха в живота на служението на Уигълзуърт. Първо, той имаше безкрайна любов към Божието Слово. Второ, той имаше поразително доверие на Божието Слово. Това, което казваше Словото по даден въпрос, беше достатъчно на Смит, за да заеме категорична позиция и да я устоява. Той доказва, че желае да основе живота си върху това, което казва Библията, когато отказа да бъде опериран от апендисит. Следните цитати от Псалми добре изразяват неговите преживявания: **„Колко обичам Твоя закон, цял ден се поучавам в него... Аз се радвам на Твоето Слово като ония, които намират много користи. Мразя лъжата и се отвращавам от нея, но закона Ти обичам...“**

Много мир имат онези, които обичат Твоя закон и за тях няма спънки, в които да се препъват” (Пс. 119:97, 162-163, 165). Тези четири стиха от Писанието обобщават чертите в характера на Смит Уигълзуърт. Уигълзуърт никога не оставаше да минат повече от 15 минути, без да прочете от Божието Слово. Той правеше това, независимо къде се намираше и в чия компания беше. Когато бяхме заедно на масата, винаги разнообразявахме храненето с разговор върху Божието Слово.

Уигълзуърт казваше нещо пълно с благодат, а не просто някакво изречение или понякога изпяваше песен на хваление със своя дрезгав глас. След това ние изядохме първото ястие. После той прочиташе нещо и се молеше и преминавахме към следващото блюдо. Най-накрая, независимо дали имаше последно ястие или не, Смит отново четеше и се молеше. Ето така живееше той, но животът му не се състоеше в монотонно повторение. Един от моите братя особено силно се увери в любовта на Уигълзуърт към Божието Слово след един ден негов престой у нас.

Брат ми го карал с колата към следващото място, където трябвало да послужи. Те били пътували около десетина минути, разговаряйки за настоящи събития, когато Уигълзуърт изведнъж извикал: „Спри!” Брат ми спрял незабавно, мислейки, че нещо не е наред. Но Уигълзуърт навел глава и се помолил: „Господи съжалявам. Ние разговаряхме за всичко друго, само не за Теб, Твоето Слово и душите на хората. Моля те, прости ни.” След това се обърнал към брат ми и казал: „Сега можеш да тръгнеш.” Темата на разговора била променена през останалата част на пътуването.

Веднъж някой попитал Уигълзуърт, дали може да му препоръча добра книга за божественото изцеление. Той отговорил: „Да, има само един учебник върху този предмет – Божието Слово.”

Един от братята ми, на когото Уигълзуърт бе положил ръце, препоръчвайки го за изцелително служение, бе повикан да се моли за човек, умиращ от рак. На болния му давали само няколко седмици живот. Брат ми казал на мъжа: „Няма да се моля за теб сега, но ще се върна след седмица. През това време искам да прочетеш всички чудеса в Новия Завет.”

Брат ми го посетил отново, както бил обещал и попитал мъжа, дали е прочел чудесата. Той отговорил, че ги е прочел няколко пъти за тази седмица. Веднага брат ми му положил ръка и той бил изцелен. В Псалми е писано: „Защото си възвеличил Словото си повече от цялото си име” /Пс. 138:2/.

Смит Уигълзуърт беше научил тайната на силата в Божието Слово. Той казваше: „Аз разбирам Бог чрез Неговото Слово. Аз не мога да разбера Бог чрез впечатления и емоции. Аз не мога да позная Бог чрез чувства. Мога да позная Бог единствено чрез Неговото Слово.”

Той казваше: „Опасно е да действаш, управляван от чувствата си. Ние сме спасени не чрез емоции, но чрез Божието Слово. Спасението не е нещо изменчиво, както чувствата.”

Много християни тепърва трябва да разберат това. Те се влияят от колебанията на чувствата. Много хора са идвали при мен за помощ и в пълно отчаяние са ми казвали: „Знам, че би трябвало да съм спасен, но аз не чувствам нищо по-различно. Аз просто не чувствам да съм спасен.” Уигълзуърт знаеше, че ние не трябва да се притесняваме от чувства, но да се храним със Словото на Бог. Чувствата са променливи и дори емоциите на християните могат да продължат да бъдат нестабилни за известно време, но Божието Слово – никога, и в края на краищата То започва да управлява чувствата. Някой беше казал: „Вратата в Словото е коренът. Чувствата са плодовете.” Ако се грижиш добре за корена, няма нужда да се притесняваш за плодовете. Веднъж се провеждаше някакво събрание в концертната зала на един град в Англия. Във фойето на залата бяха изложени много религиозни книги за продажба. Мой приятел, който искаше да си купи Библия, приближи един от продавачите и каза: „Бих искал да си купя Библия, но не виждам да е изложена.” Младият човек отговори: „Ние не продаваме Библии. Те не ни трябва в момента. Сега ние имаме Духа.” Но ние трябва да изпитваме всяко преживяване, дали е основано върху Божието Слово, независимо колко правдоподобно ни изглежда. Уигълзуърт открито осъждаше вяра, основана върху опитности в противоречие с Божието Слово. За него Библията беше най-великото нещо и не можеше да я сравни с нищо друго.

Благодарение на някои хора, които са предвидили, че ще бъде полезно да водят записки за живота и поученията на велики генерали като Смит Уигълзуърт, сега хиляди са благословени и вдъхновени. Уигълзуърт казваше, че няма нищо, което може да замести Божието Слово. Една от причините за неговото успешно служение бе, че той живееше в Словото и Словото живееше в него. Поради това неговото служение беше пълно с живот и донасяше живот.

Уигълзуърт говореше Словото на Живота и слепите очи проглеждаха; глухите уши започваха да чуват; немите уста проговаряха. Той говореше Словото на Живота към изсъхнали крайници и те започваха да туптят с нов живот; към поразени от болести тела и те се изпълваха със здраве. Той

говореше Словото на Живота на обладаните от демони и служителите на смъртта трябваше да напускат. Той говореше Словото на Живота на мъртви тела и те преживяваха силата на възкресенски живот. Уигълзуърт не си пестеше силите и даваше всичко от себе си, за да разбере силата на Божието Слово. Според него времето, прекарано в четене на други книги, бе загубено, защото по-добре би било да се прекара в четене на Библията. Уигълзуърт наистина бе човек на Словото. Той разпознаваше, че едно от проявленията на Святия Дух е поучаването. Но по отношение на интелектуалния подход при поучаването той определено имаше резерви. В много случаи и при множество ситуации той казваше: „*Някой хора обичат да четат Библията на еврейски, други на гръцки, но аз обичам да я чета в Святия Дух.*” Когато Петър и Йоан застанаха да отговарят пред религиозните водачи, обвинени за вънненията, повдигнали се след изцелението на куция човек, Библията казва, че като „*бяха вече забелязали, че са неграмотни и неучени човеци, чудеха се; и познаха, че са били с Исус*” /Деян. 4:13/. Явно Спасителят бе поставил белега Си върху тях.

По същия начин бе очевидно кой е бил Учителят на Уигълзуърт. Когато тълкуваше Писанията, без да знае нито дума на еврейски или гръцки, той често достигаше до някоя мисъл, която можеше да се изведе единствено от граматическите основи на тези езици, и това шокираше дългогодишните изследователи в тази област. Не един или двама питаха „Що за човек е той?”

Уигълзуърт би бил много недоволен, ако някой кажеше, че се е случвало да прави нещо, без помазание, но през многото пъти, когато съм го слушал да проповядва, независимо дали пред малки или големи събрания, или в частен разговор, аз никога не съм го чул да говори без помазание. Тъй като той никога не беше чел каквито и да е теологически тезиси, неговият ум не беше наблъскан с никакви объркващи теории. Напротив, беше винаги отворен за Святия Дух, и откровенията, които получаваше, бяха велики. Последното нещо, което той правеше, преди да заспи, бе да напълни ума си с чистото Божие Слово. Докато спеше, здравословното Божие Слово работеше върху неговото подсъзнание и често на сутринта се събуждаше с някое прекрасно откровение или мисъл.

Веднага щом се събудеше, той се обръщаше отново към Словото на Бог. Той казваше, че е особено важно да пуснеш Божието Слово в ума си, преди да е успял да се вмъкне светът. Има една мисъл на Уигълзуърт, която обобщава неговото отношение към Библията: „*Бог го е казал. Аз го вярвам. Това решава всичко.*” Такъв беше стандартът, по който Уигълзуърт живееше и служеше. Той не му измени дори и до самия край. Уигълзуърт не срещна смъртта според човешките представи за край на живота. Нищо около него не носеше дъха на смъртта. Той просто отиде на Небето.

Човек на съчувствие и изобличение

Уигълзуърт обичаше хората и проявяваше голяма загриженост към тези, които са в нужда.

Джеймс Салтър разказва какво се случило, когато веднъж го придружавал в пътуването му до Лондон, където щял да проповядва. На спирка „Кингс Крос” в Лондон те се качили на един автобус, който щял да ги закара до крайното им местопредназначение. Имало само две свободни места – едно отзад и едно в предната част. Уигълзуърт казал на Салтър: „Ти седни тук”, и му посочил задната седалка, която била по-близо. /Качването и слизането от рейсовите в Лондон става отзад/.

Смит отишъл да седне отпред. Извадил своя Нов Завет и се изправил сред пътниците. С ясен глас той казал: „Чуйте това”, и прочел част от Писанията. След това обяснил простичко и разбираемо Словото на Живота. Джеймс Салтър по-късно ми каза: „Това направи голямо впечатление на хората и имаше силен ефект. Някои плачеха. Уигълзуърт минаваше по пътеката между седалките като полагаше ръце на хората и се молеше за тях. Кой друг, освен него, би дръзнал да направи такова нещо в обществено превозно средство!” Със своя Бог Уигълзуърт бе смел като лъв.

Друг път Уигълзуърт се качил на влак от Бредфорд, за да се придвижи до Лондон. Той си избрал място в края. След малко още пет човека се настанили в същото купе. Според обичая си, той извадил своя Нов Завет и започнал да чете, и да се моли тихо. Смит не проговорил нито дума на своите спътници. Когато оставали около 30 мили до Лондон, Уигълзуърт отишъл в коридора. Когато се върнал отново в купето, човекът, който седял до него казал: „Не знам от какво беше това, но докато седях до вас, ме обзе ужасен страх. Уплаших се от това, че ще умра. Защо стана това?”

Тогава всички други също споделили, че са преживели същия смъртен страх. Уигълзуърт им разяснил осъждението върху човечеството и им посочил пътя за спасение. Те всички коленичили на пода в купето и приели Исус. Уигълзуърт е служил по този начин и в други ситуации. Той сграбчваше възможности като тези, виждайки потенциално спасен всеки човек, когото срещаше. Той знаеше кога да говори на някого и кога мълчаливо да чака първо Святият Дух да извърши Своята

работа. Той носеше изобличение със себе си, но едновременно с това и съчувствие, което човек буквално можеше да почувства. За да бъдеш успешен ловец на души, какъвто Смит Уигълзуърт определено беше, е много важно да притежаваш и двете гореспоменати качества.

Веднъж когато гостувах в дома на Уигълзуърт, дъщеря му Алис ми разказа за едно негово изключително преживяване. Веднъж, когато отворил пощата си, из между много писма той намерил едно много кратко писмо, което гласяло: „Моля Ви елате. Имаме голям проблем.” – и това било всичко. Със сълзи, стичащи се по неговото лице, той подал писмото на Алис, но то не й говорило нищо. „Не разбирам татко – каза тя - ти получаваш стотици писма, в които те молят за помощ. С какво е по-различно това писмо от другите?” Без да й обяснява, той отвърнал рязко: „Трябва да отида.” Облякъл палтото и излязъл. На адреса се озовал пред голяма къща, подобна на палат в британски стил, и натиснал звънеца. Отворил му изискан мъж. На лицето му била изписана голяма скръб. Уигълзуърт се представил по обичайния си маниер: „Аз съм Уигълзуърт. Получих писмото Ви.” Мъжът протегнал ръка и го поканил да влезе. По късно Уигълзуърт разказал: „Той ме хвана под ръка, поведе ме през красивия и луксозен хол, после изкачихме няколко стъпала, без той да промълви нито дума, и се отзовахме пред една врата. Мъжът отвори вратата, направи ми знак да вляза и след това затвори вратата след мен. Мъжът останал отвън.” Уигълзуърт видял нещо, което никога нямало да забрави. Трима яки мъже се опитвали да удържат красиво седемнадесет годишно момиче, което е било абсолютно голо. То буйствало, обладано от демони и мъжете едвам можели да го задържат. Бащата на момичето, който бил заможен човек, не искал дъщеря му да стои заключена в клетка и затова не я бил изпратил в психиатрия, а наел тези мъже да я пазят, да не се нарани.

Изведнъж момичето забелязало присъствието на Уигълзуърт и престанало да буйства. Поглеждалки го свирепо, то казало: „Знам кой си. Ти си Уигълзуърт, служителят на Всевишния Бог.” Колко похвално за демоните, че разпознаха Божия човек! Уигълзуърт казал: „Млъкни, в името на Господа Исус Христос.” Момичето отстъпило в най-отдалечения ъгъл на стаята, а Уигълзуърт го последвал. Момичето, взирайки се в Уигълзуърт с ужасен поглед, изръмжало: „Тя е наша!”

Уигълзуърт казал: „Не съм дошъл тук да споря с вас, нечисти духове. Излезте от нея и не я тормозете никога повече!” С отвратителен писък дванадесет демона излезли от момичето. В същия момент момичето се видяло, че е голо и с вик побегнало от стаята. Мъжете се затичали след нея, но Уигълзуърт ги възпрял и им обяснил какво се е случило. Десет минути по-късно той чул как вратата на съседната стая се отваря и затваря и след това доловил звука на леки стъпки, които слизат по стълбите. Тогава Уигълзуърт също слязъл по стълбите и седнал на чаша чай с щастливите родители и с едно от най-симпатичните момичета, които човек може да си представи – момичето, което само преди петнадесет минути било обладано от демони и буйствало грозно. След като се прибрал у дома, Смит споделил с дъщеря си: „Алис, да знаеш каква прекрасна гледка беше. Колко е чудесен Исус!”

Често хора са ме питали, каква според мене е тайната на неговата сила. Те са няколко. Една от тайните на Уигълзуърт беше неговата любов и съчувствие към хората в нужда. Какво се казва в Библията за Исус? *„А когато видя множествата, смили се за тях, защото бяха отрудени и пръснати като овце, които нямат пастир”* /Мат. 9:36/. *„И идва при Него един прокажен и му се моли, коленичил пред Него казвайки: „Ако искаш можееш да ме очистиш”. А Той се смили, простря ръка и се допря до него и му каза: „Искам, бъди очистен”* /Марк 1:40-41/.

Добре е казано в един химн: *„Исусе, Ти целият си съчувствие; чиста и безкрайна любов си Ти.”* Уигълзуърт беше човек на съчувствие.

Човек на молитвата

Уигълзуърт беше пълен със състрадание към грешните, болните, угнетените, обладаните от демони и всички нуждаещи се, защото той прекарваше толкова дълго време в присъствието на Господ, че беше станал като Него. Веднъж някой попитал Уигълзуърт дали редовно прекарва дълго време в молитва. Той отговорил: *„Рядко прекарвам повече от половин час в молитва без да спра, но и никога не оставям да mine повече от половин час, без да се помоля.”*

Молитвата беше неговият живот. Това беше нещото, което той обичаше най-много от всичко. Това беше една от тайните на неговата сила. Когато хората получаваха изцеление в резултат на служението на Уигълзуърт, това не беше просто отговор на молитва, защото често вместо да се моли за нуждаещите се, той им говореше Божието Слово. Когато Петър и Йоан отиваха да се молят в храма, те се сблъскаха с покъртителната нужда на един човек, куц по рождение, който беше поставен край вратите на храма да проси милостиня. Този човек очакваше някаква парична помощ

от двамата апостоли. Но вместо това, те му казаха: „**Погледни ни**” /Деяния 3:4/. Ние може би щяхме да коментираме „**Що за поведение! На какви се правят тия? Не мислят ли, че са малко дръзки?**” Но Петър изговори тези незабравими думи: „**Сребро и злато аз нямам; но каквото имам, това ти давам; в Името на Исус Христос Назарянина, стани и ходи. И като го хвана за дясната ръка, вдигна го и начаса нозете и глезените му добиха сила. И той като скочи, изправи се и проходи; и влезе с тях в храма та ходеше и скачаше и славеше Бог.**” /Деяния 3:6-8/. Забележете думите „**но каквото имам, това ти давам**” /стих 6/. Уигълзуърт служеше по този начин.

Веднъж той ми разказа едно свое чудесно преживяване, което имал, когато бил в дома на помощник-енорийския свещеник на църквата в Англия. Той и помощник-свещеникът седели и разговаряли след вечеря. Със сигурност предметът на разговора е бил около това, че човекът бил с отрязани крака. Изкуствените крака по онова време въобще не приличали на съвременните модерни протези. Съвсем неочаквано Уигълзуърт казал на мъжа: „**Иди и си купи чифт нови обувки утре сутрин.**” /Това беше типично в негов стил./ Нещастният човек си помислил, че това е някаква шега. Но след вечеря, когато и двамата си легнали всеки в своята стая, Бог казал на помощник-свещеника: „**Направи, както ти каза Моят служител.**” Какво прекрасно обръщение: „**Моят служител!**” Бог изявяваше отношението Си към Уигълзуърт. Тази нощ човекът повече не могъл да заспи. Той станал рано, слязъл в града и застанал, за да чака да отворят магазина за обувки. Най-накрая собственикът дошъл и започнало работното време. Помощник-свещеникът влязъл и седнал. Веднага при него се приближил човек от обслужващия персонал и казал: „**Добро утро, господине. Мога ли да Ви помогна с нещо?**” Човекът отвърнал: „**Да, бихте ли ми дали чифт обувки, моля?**” „**Да, господине. Какъв да бъде цветът и размерът?**” Той се поколебал какво да избере. В един момент служителят забелязал състоянието на мъжа и казал: „**Извинете, господине, не можем да Ви помогнем.**” А човекът казал: „**Няма нищо, младежо, но аз наистина искам чифт обувки, номер осми, в черно.**” Служителят отишъл да донесе исканите обувки. След малко се върнал и му ги подал. **Човекът пъхнал единия дървен крак в обувката и моментално се оформили крак и стъпало! Същото се случило и с другия крак! Той излязъл от онзи магазин не само с нов чифт обувки, но и с нов чифт крака!** Уигълзуърт не се учудил. Той очаквал този резултат. Той често правел забележки от рода: „**Що се отнася до Бог, за Него е еднакво лесно да създаде нов крайник и да възстанови счупена кост.**” Важното е, че Уигълзуърт не се молил за мъжа, само му казал какво да направи, и той го направил.

Някои може би си мислят, че възкресението на мъртвец е най-великото чудо. И все пак, когато апостол Павел говореше на Цар Агрипа, той каза: „**Защо да се мисли между вас, че не е за вярване, че Бог възкресява от мъртвите?**” /Деяния 26:8/ Лично аз знам за 14 случая на възкресение по време на служението на Уигълзуърт. Понякога се молеше, а друг път той просто изговаряше Божието Слово. Сега ще ви разкажа два случая за възкресение на починали хора. Веднъж Уигълзуърт посетил един дом, в който оплаквали загубата на петгодишно момченце. По онова време, когато човек умираше, тялото му не се отнасяло в моргата, както в наши дни. Имало обичай тялото да остане в дома на семейството, където близки и приятели могат да дойдат и да му отдадат последна почит.

Когато бащата открил лицето на мъртвото дете, Уигълзуърт приближил и се загледал в него. Сълзи започнали да се стичат по лицето му, докато гледал как грехът е поразил тази невинна млада жертва и сега тя лежи безжизнена и студена в смъртта си. Уигълзуърт поискал да го оставят сам в стаята. Той заключил вратата. След това вдигнал неподвижното тяло на момчето от ковчега и го изправил в ъгъла на стаята. Той смърлил смъртта в името на Господ Исус и й заповядал да напусне своята жертва. Поразителното чудо се случило – детето се върнало към живот. Когато Уигълзуърт вдигнал момчето, той нямал никакви съмнения относно развързката. При друг случай скъп приятел – мой и на Уигълзуърт, който беше пастир на църква в Англия ми разказа за възкресението на човек от неговата област. Когато човекът умрял, повикали Уигълзуърт. Той се помолил и мъжът се върнал към живот, но продължил да страда от болестта, която причинила смъртта му. Уигълзуърт открито казал на семейството, че ако всички те не се покаят и не започнат да живеят живот според Божието Слово, мъжът ще умре отново. След тези думи семейството се покаяло и Уигълзуърт се помолил за тях. Господ изцелил болния мъж и той живял още 30 години.

Уигълзуърт влизаше в положението на хората, които страдат. Обикновено хора, които са силни физически, трудно могат да разберат положението на хора, които са в немощ и страдание. Но Уигълзуърт не беше такъв. Въпреки че беше човек силен физически, той можеше да се постави на мястото на угнетените, защото беше силен в Бог. Уигълзуърт разкрива тайната на своята сила в Бог в

следното изявление: „*Не си спомням да е имало време, когато да не съм копнял за Бог. Винаги съм Го търсил. Още като малко момче падах на колене и Го молех за помощ.*”

Това, което Уигълзуърт беше станал в Бог, не се беше случило изведнъж. Той се изграждаше години наред и този процес на изграждане съвсем не беше лек за него. Смит срещаше не само физически изпитания, но и гонения от така наречените християни. Но въпреки трудностите, през които трябваше да премине, особено гоненията, които имаше на европейския континент, той винаги оставаше мотивиран от любовта си към хората, от омразата си към греха и гнева към неговите поражения, от своята надвишаваща всичко друго жажда да познава Бог.

Човек на вяра

Ето няколко предизвикателства, с които Уигълзуърт се сблъскал в ранното време на своето служение и които добре илюстрират неговата огромна вяра. Веднъж бил повикан да се моли за млада жена, която била угнетявана от демонични сили. Завели го в стаята, в която била тя. Когато я видял, Уигълзуърт се изпълнил със състрадание. Няколко от присъстващите я били хванали и я държали, притисната върху леглото. Съпругът ѝ също бил там и държал в ръцете си бебе. Цялата атмосфера била пропита с демонично присъствие. С периферното си зрение, Уигълзуърт забелязал друга жена, която изпълзяла от стаята. Погледът в очите ѝ бил ужасен. „Аз знаех, че стоя срещу демон”, покъсно разказва Уигълзуърт. „Трябва да направя нещо!” си казал той. „Вярата ми започна да прониква в небесата.” Ако искаш да получиш нещо от Бог, молитвата ти трябва да достигне Небето.

На Небето е абсолютно всичко. Ако живееш в земните области и очакваш Бог да подейства, това никога няма да стане. „В присъствието на Бог аз осъзнах колко е ограничена моята вяра. Тогава в мен дойде една друга вяра – вяра, която грабна обещанието, вяра, която стъпва върху Божието Слово. И от Божието присъствие аз се върнах на земята напълно друг човек. Бог ми даде вяра, която може да разтърси небето.” С тази вяра той извоювал пълно освобождение за младата жена. След като спала 14 часа, тя се събудила съвършено изцелена благодарение на това, че Уигълзуърт преминал от естественото в свръхестественото. Когато застанал пред голямо предизвикателство, той няма нужда тепърва да започва да търси Бог – той вече познавал Бог. Каква сила имаше този човек в Бог! Много пъти той влизаше в битка с човешкото неверие и излизаше победител. Веднъж група младежи разпитвали Уигълзуърт и един от тях попитал: „Как човек може да придобие голяма вяра?” Той му отговорил много простичко: „Първо ствол, после клас, след това пълно зърно в класа” /Марк 4:28/. Това било всичко, което казал, но отговорът бил безупречен. В него се съдържала дълбоката мъдрост на Святия Дух. Целият смисъл бил в това, че вярата се състои в постепенно напредване и постоянно усъвършенстване. Вярата ти расте, като опознаваш Бог всеки ден все повече и повече.

Уигълзуърт никога не участваше в теологични дебати и интерпретации на Божието Слово. Той дори не беше запознат с теологичната терминология, с която учените в Библейските училища толкова се гордеят. Но определено той познаваше своя Бог, което е далеч по-важно!

Човек на любов

Уигълзуърт имаше неугасима любов към Господ, която се увеличаваше с всеки изминал ден. За него Бог беше всичко, от което се нуждае в тоя живот. Ето защо той можеше да обича и своя ближен със същата сила, с която обичаше Бог. Начинът, по който той изразяваше своята любов, често оставаше неразбран от страничните наблюдатели. В такива моменти на своето служение Уигълзуърт срещаше силна опозиция. Но той не я приемаше като критика към него самия, а като критика към Божиите действия. Той смяташе, че всяка атака върху Божието дело произлиза от дявола. Джеймс Салтър ми разказа за един такъв инцидент, на който бил свидетел, когато придружавал Смит Уигълзуърт в неговото служение. Често на своите събрания Уигълзуърт казваше: „Искам човекът с най-тежкия случай на това място да се изправи.” „Аз нямах вярата на моят тъст и често се страхувах, когато той кажеше това” – признава Джеймс Салтър. На едно такова събрание, каквото Салтър описва, Смит отправил обичайната покана веднага, щом стъпил на платформата. На първия ред, седяща между две придружителки, имало една безнадеждно болна жена. Двете придружителки почти трябвало да я носят до мястото на събранието и когато я довели, стояли, за да я поддържат от двете ѝ страни. При тази покана двете жени се опитали да изправят болната на крака.

Уигълзуърт казал: „Доведете я тук.” С големи усилия те успели да я заведат на платформата.

Вместо да се помоли за нея, както очаквали всички, Уигълзуърт казал със своя груб йоркширски диалект: „Пуснете я. Оставете я да стои сама.” Когато придружителките направили,

както той казал, жената се строполила на пода. Уигълзуърт останал непоклатим. „Вдигнете я”, наредил той. Те го направили и той отново им казал да я оставят да седи сама. С нежелание те се отдръпнали и отново нещастната жена паднала тежко на земята. „Вдигнете я”, казал Уигълзуърт.

Още веднъж жената била изправена на крака. В този момент част от присъстващите започнали да се настройват враждебно към него, но той не обръщал внимание. „Дръпнете се от нея”, наредил Уигълзуърт на двете придружителки, но този път те не го направили. „О, ти безсърдечен грубиянин!” – не издържал и се провикнал някакъв мъж от публиката. Уигълзуърт го погледнал право в очите и казал „Гледай си работата! Знам какво правя!” Обръщайки се към двете жени, той повторил своето нареждане: „Пуснете я и нека да стои сама. Направете каквото ви казвам!”

С трепет те го послушали, но този път жената не паднала. Там до нея, на платформата, лежало голямо раково образувание, което било излязло от нея. „Мисля, че Уигълзуърт неоспоримо доказва своята правота”, каза ми Салтър. В такива случаи Уигълзуърт никога не грешеше. Той познаваше своя Бог достатъчно добре, за да знае без всякакво съмнение, че Бог няма да му измени в ситуация като тази. Когато той казал на присъстващите: „Знам какво правя”, той имал гореща линия със самата Тронна зала на Бог. Познавах Уигълзуърт доста отблизо и мога със сигурност да кажа, че той не се е ядосал на мъжа, който се опитал да го компрометира. Той е бил ядосан на дявола. А към онзи мъж е изпитал съжаление. Знам също така, че той не е показал най-малък жест на самоизтъкване и гордост, когато Бог е застанал на негова страна и не е позволил да слезе човешки укор върху него.

Уигълзуърт обичаше хората, но когато дойдеше атака срещу Божието дело, той с ревност скачаше да го защити, независимо от къде идваше и каква беше тази атака.

Човек на смелост и мир

Ако Уигълзуърт някога е изпитвал гняв, той е бил единствено срещу дявола. Той е имал духовни преживявания и посещения от небето неведнъж. Уигълзуърт свидетелстваше, че не само чувства Божието присъствие, но и че също вижда Бог като жива личност. Той също е имал и демонични посещения, но никога не се е боял от дявола. Веднъж Уигълзуърт се събудил през нощта от наситено демонично присъствие. Оглеждайки се, той видял самият сатана, стоящ наред стаята. Уигълзуърт само казал: „А, ти ли си?”, обърнал се на другата страна и отново заспал. Това не се е случило само в неговото въображение, както някои може би си мислят. Смит никога не се опитваше да представя нещата драматично; той беше по-скоро реалист. Никога не преувеличаваше, нито извърташе нещо, което му се е случило – в свидетелствата си премерваше всяка дума. Винаги говореше абсолютната истина, защото обичаше Този, Който е Истината. Уигълзуърт никога не правеше и не казваше неща, които могат да наскърбят неговия Господ.

Някой хора може би си мислят, че животът на Уигълзуърт е бил едно постоянно напрежение, но това не беше така. Малко хора умееха да си почиват така, както го правеше той; Уигълзуърт си почиваше в присъствието на Бог. И той беше винаги отпочинал, така че можеше да реагира адекватно на всяка възможност, която се откриеше пред него. Той беше научил тайната на Неговата сила Исая. 26:3. *„Ще опазии в съвършен мир непоколебимия ум, защото на Тебе уповавам”*.

Словосъчетанието „съвършен мир” буквално в оригинала на еврейски е „мир, мир”. С други думи „съвършен мир” означава „двоен мир” или „двойна мярка от мир”.

Уигълзуърт посрещаше всяко обстоятелство с абсолютно спокойствие.

Смит Уигълзуърт – духът му

Осъзнаването на това, кои сме ние в Бог, сравнено с това – кои бихме могли да бъдем в Него, често ни хвърля в обезкуражение и поражда у нас комплекс за малоценност. Унищожителният ефект на това самоосъждение в нашия живот не помага нито на нас самите, нито на хората около нас, нито прославя Бог. Ние може да сме нищо, но в Бог можем да бъдем велики. Откровението на Уигълзуърт върху тази духовна тайна го постави по-напред от много хора, които притежаваха далеч по-големи от неговите естествени способности. Интересно е да се знае, колко много служители са били вдъхновявани от Смит Уигълзуърт. Особено голям е броят на благословените и вдъхновените от него в Съединените Щати. И през годините аз съм срещал или съм познавал неизброимо множество хора, които свидетелстват, че са били вдъхновявани от служението на този забележителен Божий човек.

Точно сега има огромна нужда да се изправят на краката си мъже и жени, които са научили тайната на истинската вяра, които познават Бог, както го познаваше Уигълзуърт. Ние виждаме, че неговото посвещение бе изпитано във всяко отношение. Той беше изпитван и физически, и духовно

през дългите години на своята плодотворна кариера. И все пак, това, през което минаваше, само затвърдяваше неговото решение да прилича на Исус. Ако групи, които проповядват погрешни доктрини, могат да печелят влияние в човешкото общество, то колко повече Божиите деца, движени от силата на Святия Дух, ще могат да вършат успешно Божието дело? Това е повод днешните християни сериозно да се замислят по въпроса и да погледнат в своите сърца.

„И тъй, моля ви, братя, поради Божиите милости да представите телата си в жертва жива, свята, угодна на Бог като ваше духовно служение. И недейте се съобразява с този век, но преобразявайте се чрез обновяването на ума си, за да познаете от опит каква е Божиата воля, това, което е добро, угодно Нему и съвършено.” (Римляни 12:1-2).

Хладнокръвен дух

През всичките години, в които познавах Смит Уигълзуърт, той си беше все същият. За него настроенята бяха неща от миналото, принадлежащи на „стария Смит”. Той беше научил тайната, която и апостол Йоан трябваше да прозре, когато беше на остров Патмос, откъснат от приятелските общения, които толкова много ценеше. Тази тайна се намира в Откр. 1:10 Йоан пише: „В Господния ден бях в Духа”. Той беше в такова състояние, когато успя да види във видение възкресения прославен Господ Исус. След това видение Йоан осъзна колко незначителни са земните обстоятелства пред Божиата промисъл. Веднъж научил тази истина, човек никога вече няма да се тревожи от каквото и да е обстоятелство. Вярвам, че Уигълзуърт беше научил тайната да гледа на земните обстоятелства от небесна перспектива. Независимо дали си имаше работа със смърт, демонично обладаване или каквото и да е, Уигълзуърт посрещаше всяка ситуация с хладнокръвие, присъщо само на онези, които познават добре Бог и живеят в областите на Святия Дух. Уигълзуърт живееше победоносно, защото живееше в Духа. Някой много точно бе казал за Уигълзуърт, че той е научил тайната да **отдава на Бог дължимото чрез поклонение и да дава на хората нужното чрез служение**. Това описание добре характеризира духа на човека Смит Уигълзуърт.

Дух на разпознаване

От служението на Уигълзуърт става ясно, че той познаваше ума на Духа. Като младеж аз чувствах върху себе си Божият призив да отида в Африка като мисионер. Това мое убеждение се потвърждаваше от всяко събитие. Един ден, когато седях с Уигълзуърт в неговия дом, той ме погледна в очите и ми каза: „Ти няма да заминеш за Африка като мисионер, това не е Божиата воля за теб.” „Но всяко обстоятелство подсказва, че това е Божиата воля. Вратите са отворени.” „Може и така да е”, отговорил той, „но вратите ще се затворят, помни ми думите.” Аз изчаках. За по-малко от месец вратите се затвориха и то толкова здраво, че изчезна всяка възможност за тяхното повторно отваряне. Думите на Уигълзуърт се изпълниха, защото той познаваше ума на Бог.

Често пъти хората казват, че един човек не може да знае Божиата воля за друг човек. Но понякога съществуват изключения от това правило и моят случай беше едно от тях. Въпреки че всичко свидетелстваше, че Божиата воля за мен е да отида в Африка, Уигълзуърт знаеше, че аз няма да отида; Божиата воля за мен наистина беше различна. Това, че Уигълзуърт знаеше ума на Духа, можеше да се види също и в това, как той безпогрешно разпознаваше източника на заболяването при даден човек. На едно събрание Уигълзуърт послужи на двама души, чиито проблеми за всички, освен за него, изглеждаха абсолютно идентични: и двамата бяха глухонеме. Уигълзуърт постави пръсти в глухите уши на първия човек и каза: **„Бъдете отворени в Името на Исус.”** След това постави ръката си на устните на мъжа и каза: **„Език, бъди развързан.”** Човекът беше изцелен. Но към втория човек той подходи по абсолютно различен начин. Той го погледна право в очите и каза: **„Ти глух и ням дух, излез в Името на Господа Исус!”** Човекът беше прекрасно изцелен. По-късно Смит обясни: „Ти не полагаш ръце на дявола. Няма какво да му предаваш. Трябва да го смъртиш и да му заповядаш да си иде. Но трябва да си в съответната позиция пред Бог, за да можеш да го направиш.”

Духовен глад и жажда за Бог

Някои може би се чудят как Уигълзуърт успяваше да поддържа такъв висок стандарт и винаги да има това „правилно стоене пред Бог”, както той го наричаше. В отговор на това, нека ви разкажа личните спомени на Уигълзуърт за това, как се е спасил. На осемгодишна възраст той посетил малка Методистка църква заедно със своята баба. Там хората се събирали около малка, старомодна камина и пеели стари химни така, както само старите методисти умеят да ги пеят: „О, Агнето, кървящо Агне, Агнето на Голгота, Агнето, което беше заклано и което възкръсна, за да ходатайства за мен.”

Те танцували около старата камина и лицата им били огрени от Божията слава, когато Уигълзуърт почувствал присъствието на Божия Дух, и изведнъж осъзнал, че Исус е негов Спасител.

В този момент той се новородил. От този ден нататък Уигълзуърт никога не се усъмнил в своето спасение. За него това преживяване било съдбоносно, тъй като той от ранна възраст мразел всяка половинчатост. Всяко нещо, на което не можел изцяло да се отдаде, той предпочитал въобще да не го прави. Той никога не можеше да си представи спасението като нещо половинчато.

За Уигълзуърт спасението беше нещо непокаварено и чисто, без каквито и да е примеси от света. Точно поради същата тази черта той никога не се задоволи с нещо по-малко от всички благословения на спасението, за които човек е призван. В резултат на това Смит имаше ненаситен глад за Бог. Не че беше недоволен от това, което има, но колкото повече получаваше от Бог, толкова повече желаше да получи още и още от Него. Веднъж ми изпрати картичка със следния текст: *„Всичко от себе си, нищо от Бог... По-малко от себе си, повече от Бог... Нищо от себе си, всичко от Бог.”* Това добре изразява мнението на Уигълзуърт по този въпрос. Гладен за всичко, което Бог е приготвил за него, Уигълзуърт чакаше пред Бог, докато бе напълно преобразен и очистен от небето. Той разбираше, че Божият план за Неговите хора е, те да имат сила. Представата за един немощен, хладък християнин го отвращаваше и бе неприемлива за него. Той никога не би искал да види себе си или другите християни като такива. Беше наясно с духовния растеж. Уигълзуърт не оспорваше нивата, през които трябва да минеш и времето, което е нужно, за да се изградиш, но той бе поставил пред себе си един стандарт и независимо на каква цена, беше решил да бъде като Христос. Това бе неговата висока цел. Уигълзуърт не можеше да си представи да стане служител, без да има съответната сила да върши Божията воля. Постоянно търсейки Бог, веднъж той чул за изливането на Божия Дух в „All saints Anglican Church” в Съндерланд. Решил да отиде там най-вече, защото чул, че хората там се кръщават в Святия Дух, както в деня на Петдесетница. Уигълзуърт смятал, че вече е кръстен в Святия Дух според както бил учен, но не разбрал защо ги няма езиците. Когато отишъл в онази църква, Уигълзуърт им казал, че иска да чуе езиците. Хората там му отговорили: „Това, от което се нуждаеш е кръщението в Святия Дух”, но той отвърнал: „Аз вече имам кръщение в Святия Дух.” Един ден Уигълзуърт ми разказваше за това посещение. „Видях, че тези хора са добри, ревностни хора за Бог, но аз не бях съгласен с тях по въпроса за езиците.” Той влязъл в остър спор с един мисионер, но след това прекарал цяла нощ в молитва със същия човек. После били заедно още четири дни. „След тези четири дена”, разказваше Уигълзуърт, „аз не исках нищо друго, освен Бог.”

Но все пак се наложило да се върне към земните неща. Той казал на домакиня си, че трябва да се върне на работа. Преди да си замине, той отишъл при съпругата на онзи служител и казал: „Вече си тръгвам, а още не съм получил езиците.” Тя му отговорила: „Не са езиците, от което се нуждаеш, а от кръщение в Святия Дух.” „Аз имам кръщението”. Той все още гледал на кръщението в Святия Дух и говоренето на езици като на две отделни преживявания. Но в своя глад за Божиите неща, Уигълзуърт казал: „Искам да ми положиш ръце.” Бог погледнал на копнежа му, и както се казва в Словото, Той наситил жадната му душа /Псалм 107:9/. По-късно той разказва: „Огънят падна върху мен. Аз бях чист. Видях Исус във видение. Видях скъпоценното и нищоожното. Видях празния гроб. Проговорих на чужди езици. Тогава разбрах, че в този момент бях кръстен в Святия Дух.”

Когато разказваше това свидетелство, той добави: „Ако знаехме какво благословение е това, да бъдем изпълнени с третата личност на Троицата, щяхме да оставим настрана всичко друго и да чакаме да получим Неговата пълнота.”

Дух на святост

Уигълзуърт вярваше, че като храмове на Святия Дух ние трябва да пазим себе си чисти и да не позволяваме никога нищо да оскверни храма на нашите тела. Павел писа на коринтяните относно този въпрос: *„Или не знаете, че вашето тяло е храм на Святия Дух който е във вас, Когото имате от Бог, защото сте били с цена купени, затова прославете Бог с телата си и с душите си, които са Божи”* /1 Кор. 6:19-20/. За Уигълзуърт беше велика привилегия да бъде с тялото си храм на Святия Дух. Той поддържаше своя духовен живот чрез общуване с Бог, като живееше в постоянна близост с Него. Когато Божиите деца престанат да жадуват за праведност и чистота, твърдеше Уигълзуърт, в тях влиза сатана. Уигълзуърт веднъж отбеляза: „Когато за пръв път поех глътка въздух от Святия Дух, аз заряхах всичко и всички, за да бъда в Неговото присъствие и да чуя какво има да ми каже.” Той беше много чувствителен към движението на Святия Дух.

Доста често аз чувам хора да заявяват: „Бог ми каза...” Знаейки как живеят някои от тях, мен направо ме хваща страх, когато чувам такива изявления. Никога не съм се безпокоял за Уигълзуърт, когато съм го чувал да говори така, защото той го правеше много рядко. А не беше и нужно. Каквото и да кажеше, той го бе получил от Бог. Всичко, което беше той и всичко, което правеше, бе резултат от движението на Святия Дух. В своя молитвен живот, често се молеше в Духа. Казваше, че нещата са твърде дълбоки, за да бъдат разбрани от нашия ум и твърде богати, за да бъдат изразени с естествения език. Вярваше, че човек може да се движи в тези области единствено чрез своя дух. Когато Смит говореше на език, той често и го тълкуваше. Чувал съм го в много случаи да го прави и всеки път за мен е било незабравимо преживяване. Тълкуванията наистина съдържаха огромен смисъл.

През годините, истинността на тази практика е била оспорвана, но тя е напълно според Словото: „**Затова, който говори на непознат език, нека се моли за дарбата и да тълкува**” /I Кор. 14:13/. Смятам, че всяко несъгласие с това е безпочвено. Когато слушах как Уигълзуърт тълкува посланията си на небесен език, аз чувствах, че това излиза директно от сърцето на Бог.

Едно от доказателствата за това бе промяната в неговия естествен език. Като се има предвид, че Уигълзуърт беше човек без образование и обикновено граматиката му беше под всякаква критика, не е ли чудно, че когато тълкуваше свое небесно послание, той спазваше правилата на английската граматика с абсолютна прецизност? Без съмнение тези проявления бяха свръхестествени. Научил тайната на молитвата в Духа, Смит достигаше области далеч над своите естествени възможности.

Това, което Павел писа в I Кор. 14:14-15 Уигълзуърт научи от опит: „**Защото, ако се моля на непознат език, духът ми се моли, а умът ми не дава плод. Тогава какво? Ще се моля с духа си, но ще се моля и с ума си; ще нея с духа си, но ще нея и с ума си**”. Когато Уигълзуърт се молеше на непознати езици, можеше да се забележи, че молитвата му не е еднотипна през цялото време, но се променя. Езикът му се видоизменяше, когато той преминаваше от област в област в духовния свят. Той често се молеше по този начин, когато срещаше критична нужда. Това беше стъпване върху стиха от Римл. 8:26-27, който казва: „**Така също и Духът ни помага в нашата немощ; понеже не знаем да се молим както трябва, но Самият Дух ходатайства в нашите неизговорими стенания, а този, който изпитва сърцата знае какъв е ума на духа, защото Той ходатайства за светиите по Божията воля.**” Христовата църква има нужда да научи тайната, която Смит Уигълзуърт знаеше и в която се движеше – тайната на молитвата в Духа.

Духът на смирение

Уигълзуърт беше наясно с опасността от гордост. Той никога не си позволяваше да накърни святостта на неговото взаимоотношение с Бог. За да не губи това, той вземаше Господна вечеря всеки ден. Голгота беше винаги пред очите му като противоотрова срещу гордостта. „**защото който яде и пие без да разпознае Господното тяло, той яде и пие осъждение за себе си.**” „**Защото всеки път, когато ядете тоя хляб и пиете тая чаша, възвестявате смъртта на Господ, докато дойде Той.**” /I Кор. 11:26/. Често пъти Уигълзуърт беше сам, когато ядеше хляба и пиеше виното – сам пред своя Бог, той приемаше символите на раненото тяло и пролятата кръв на Исус Христос.

Някои може би се питат какъв ли е процентът на християните, които вземат хляба и виното, без въобще да се замислят за огромното значение и отговорност на това действие. Много от тях го правят по традиция или съвсем механично. Вземането на Господна вечеря е толкова сериозно действие, че то може да означава благословение или проклятие, в зависимост от отношението, с което се прави. Уигълзуърт вземаше Господна вечеря с абсолютна искреност и с пълно съзнание за отговорността в това. Ето защо той живееше в неразривно общение със своя Бог – една постоянна лична връзка, която го държеше винаги готов за служение. Нито едно предизвикателство не можеше да го свари неподготвен. Той често казваше: „**Ако ти се налага тепърва да спиращ и да се подготвиш пред една отворила се възможност – ти вече си я изпуснал. Прекалено си закъснял – тя вече си е отишла и може никога вече да не се появи отново.**” С такава нагласа Уигълзуърт никога не стоеше в недоумение какво да прави в каквато и да е ситуация. Ето един пример.

Пастирът на една църква, в която Уигълзуърт бил дошъл да послужи, го помолил да посетят един член от неговата църква – една жена, която била болна. Уигълзуърт се съгласил. Когато приближили къщата, Уигълзуърт явно усетил в духа си, че тази жена няма право сърце пред Бог. Двамата служители били заведени в стаята, където жената лежала на легло. Множество шишенца с лекарства стояли на нощното й шкафче до нея. Пастирът казал: „Дошли сме да се помолим за теб.”

Но Уигълзуърт ѝ казал в очите: „Няма да се моля за теб. Ти се наслаждаваш на своята болест. Ти не искаш молитва.” С тези думи той си излязъл от стаята и се върнал в колата, за да чака пастира.

След като утешил жената, пастирът, много разтроен дошъл при Уигълзуърт в колата, и казал: „Ти направи лоша услуга на нашата църква. Тази скъпа сестра е давала толкова пари за нас.” Смит възразил: „Да, но и точно това е проблемът.” „Хубаво”, казал пастирът, „предполагам, че повече няма да я видим в църквата.” „Напротив, ще се върне и то много скоро”, отговорил Уигълзуърт напълно спокойно. Те се отбили в дома на пастира да пият чай и след това отишли в църквата за вечерната служба. Болната, която само преди няколко часа била на легло, сега била дошла на събрание. Тя излязла напред за молитва за изцеление. Уигълзуърт я попитал: „Сега вече готова ли си?” „Готова съм” отговорила тя и после добавила. „След като си тръгнахте този следобед, аз се почувствах изобличена и осъзнах, че това, което ми казахте е вярно.” Тази вечер тя била изцелена.

Дух на поклонение и служение

В своето общение с Бог, Уигълзуърт бе научил тайната на хвалението и поклонението. Много пъти ние се напъваме да се покланяме на Бог и го правим много изкуствено. Но поклонението е истинско, когато извира от дълбочините на дух ни, когато се ражда от дълбините на нашето същество.

Уигълзуърт беше разбрал от опит какво имаше предвид Исус, когато каза: **„Ето, идва час и сега е, когато истинските поклонници ще се поклонят на Отец с дух и истина и ония, които Му се кланят, с дух и истина трябва да се кланят”** /Йоан 4:22, 24/. Хвалението, което Уигълзуърт принасяше, беше с дух и с истина. То се раждаше от най-съкровенията му преживявания с Бог и не спираше да се излива дори през времената на най-тежки изпитания. От своето общуване с Бог той бе научил и тайната да предава на другите, това което е в него. Разбираше важността на това служение и дори се беше изкачил на още по-високо ниво. Той можеше да предава благословение върху хората, дори без да им полага ръце. Недалеч от дома на Уигълзуърт се намираше красивият Манингамски парк – обществен парк с прекрасни алеи и чудна растителност. Днес не мога да мина през този парк без да си спомня за Уигълзуърт и хората, които са били благословени там. Когато нямаше пътувания, той обичаше да отива в този парк и да прекарва известно време там. В повечето случаи някой сядаше до него на същата пейка. Ако човекът не беше спасен, Уигълзуърт се помолваше тихо за него, да се почувства изобличен и да се спаси. Каквато и нужда да имаше, той я усещаше и разпознаваше. Не му се налагаше да разпитва хората за каквото и да е. Не след дълго, привлечени от Святия Дух, почти без да разберат какво става, те изливаха сърцата си пред Уигълзуърт. Всеки си тръгваше благословен.

Смит винаги казваше: **„Ако не носиш живот, ти ще носиш смърт и ще оставиш своя ближен в по-лошо състояние, отколкото, когато си отишъл при него.”**

Да бъдеш на „поучаващо събрание” със Смит Уигълзуърт беше голямо преживяване. Той не наричаше своите служби, както някои „очакващи събрания.” Той казваше на хората: „Не трябва да чакаш, за да получиш Святия Дух. Той вече е даден: Той е тук. Не го чакай, а Го приеми.” След като хората вече бяха седнали, той им казваше да приемат благословенията си чрез вяра. След това заявяваше: „Когато преброя до пет, направете това, което ви казах.” Когато той стигнеше до пет, хората започваха да говорят на езици – сякаш вълни заливаха цялото място. Уигълзуърт смяташе, че има разлика между проповядване и служение. Павел, един от апостолите на Исус Христос, по Божията воля се считаше и наричаше служител. В Послание към римляните той писа по този въпрос с пределна яснота: **„Защото копнея да ви видя, за да ви предам някоя духовна дарба за вашето утвърждение.”** В Римл. 1:11 и I Сол. 2:8 пише: **„беше ни драго да ви предадем не само Божието благословение, но и своите души, защото ни бяхте станали мили.”** Това „предаване”, което Павел имаше предвид, е даване чрез Святия Дух. Никой не може да даде нещо, което не притежава. Върху това се базира категоричното мнение на Смит: **„Ако не носиш живот, ти носиш смърт.”**

Призванието да си християнин слага върху теб огромна отговорност. Не можем да живеем, както си искаме. Уигълзуърт твърдо вярваше, че независимо дали си възрастен или дете, независимо какви са обстоятелствата, ако ти живееш живот на праведност, можеш да служиш посредством вяра чрез Духа. Ако не даваме плод, ако нямаме резултатите, които би трябвало да имаме, наложително е да изпитаме нашите сърца и да открием защо това е така. Апостол Йоан пише: **„Взлюбени, ако нашето сърце не ни осъжда, имаме дръзновение спрямо Бог, и каквото и да Му поискаме, получаваме от Него, защото пазим заповедите Му и вършим това което Му е угодно”** /I Йоан 3:21-22/. Стандартът е висок, но винаги трябва да помним, че потенциалът на вярващите е почти неограничен в сила и в сфера на влияние. Служението на Уигълзуърт свидетелства за това.

Говори се, че когато Уигълзуърт посетил Сан Франциско, толкова много били хората, които искали да го чуят, че той проповядвал и служел, вървейки по улиците. Хората изнасяли болните си и ги слагали навън върху одеала, така че да може да мине сянката му върху тях и те наистина се изцелявали. Това е новозаветното служение, за което четем в Деян. 5:15 „...**даже изнасяха болните по улиците и ги слагаха на постелки и на легла, та като минеше Петър поне сянката му да засегне някои от тях.**” Уигълзуърт доказа, че апостолското служение, такова, каквото е заръчал Исус Христос, не е престанало да съществува след смъртта на първите апостоли. И то ще продължава да действа, докато изпълни своята крайна цел. Поради това, че църквата е ставала непокорна и е губела своята сила през вековете, някои хора са заключили, че това новозаветно служение е било само за времето на ранната църква. Но вижте поръчението, което Исус даде в Марк 16:15-18 „**И рече им /на учениците/: Идете по целия свят и проповядвайте благовестието на всяка твар. Който повярва и се кръсти, ще бъде спасен; а който не повярва, ще бъде осъден. И тия знамения ще придружават повярвалите: В Мое име бесове ще изгонват, нови езици ще говорят; змии ще хващат, а ако изпият нещо смъртоносно, то никак няма да ги повреди; на болни ще полагат ръце и те ще оздравяват.**” Ако времето на чудесата вече е отминало, както някои твърдят, как тогава си обясняват това, че Уигълзуърт – човек от 20 век, служеше със същата свръхестествена сила, както и апостолите? Възкресението на мъртви, изгонването на демони, изцелението на болни и всички други чудеса бяха в неговото служение. Уигълзуърт беше дълбоко уверен, че всяко Божие дете има в себе си потенциала да върши чудеса. Големият въпрос, който се надигаше в сърцето на му бе: „Защо тогава вярващите не реализират своя потенциал?” Има свидетелства и е документирано, че в различни моменти от човешката история са живели християни, които са реализирали този потенциал. Как ще отговорим на предизвикателството на тези мъже и жени, служители на живия Бог, които са оставили такава искряща следа, и са повлияли така мощно на света? Ако развиваме характера си и изграждаме служение, по примера на Смит Уигълзуърт, това ще ни помогне и ние да бъдем също толкова успешни за Бог. Дори и само един човек да се хване за тия думи, да се преобрази според тях и да тръгне за Бог, ще си струва труда, който съм хвърлил в писането на това послание.

Сърцето на Уигълзуърт беше винаги отворено за Духа и затворено за плътта. Той обичаше да казва: „**Ако Святият Дух не движи мен, аз движа Него.**” Това изявление предизвикваше остра критика от страна на много хора, които го оценяваха като еретично и непочтено. Но тези упреци към Смит не бяха справедливи. Неговите критици не разбираха горещата му любов и ревност за Бог и Неговите неща. Да присъстваш на събрание, водено от Уигълзуърт, бе незабравимо преживяване.

Когато и да посетеше нашата местна църква, моят пастир предоставяше службата изцяло в неговите ръце. Още щом застанеше на амвона, Уигълзуърт казваше: „Всеки от вас, който желае нещо от Бог, нека си вдигне ръката.” Из цялата зала се появяваха вдигнати ръце. След това отново проговаряше: „Всички вие, които сте уверени, че ще бъдете благословени, вдигнете си и другата ръка.” Почти всички присъстващи вдигаха и другата си ръка и стояха с ръце, издигнати във въздуха.

После той заявяваше: „Дръжте ръцете си издигнати, и ако възнамерявате да вземете със себе си благословието си, когато се върнете у дома, станете на крака.” Изпълнявайки това, почти всички се изправяха на крака, като продължаваха да държат ръцете си, вдигнати нагоре. В този момент вълни на слава заливаха цялото събрание. Атмосферата винаги беше като наелектризирана. Огромно число нужди бяха посрещани в същия час. Ето това имаше предвид Смит, когато говореше за движение в Святия Дух. Нито един от неговите критици не можеше да оспори движението на Божият Дух на такава събрание. Той обясняваше чудесата, които се случваха на тези събрания по следния начин: „**Вярата се задвижва първа. След това Бог се задвижва в отговор на вярата.**”

Една от неговите специалности бяха проблемните бракове. Уигълзуърт винаги използваше Божиите методи, затова разрешението на всеки един проблем беше истинско и дълготрайно.

Веднъж една жена дошла при Уигълзуърт за помощ относно брака на нейния син. До едно време младежът обичал Бог, дори си бил намерил прекрасна съпруга, но после отпаднал от вярата и бракът му дотолкова се влошил, че той напуснал жена си и се преместил да живее при майка си. Тази ситуация била тежка за майката и много я разстройвала. Уигълзуърт казал на жената: „Дай ми носната си кърпичка. Когато тя му я подаде, той я сложил между дланите си и се помоли: „Господи, подействай в сърцето на този човек с дух на изобличение.” Връщайки кърпичката на жената, той я посъветвал да я сложи под възглавницата на младежа, без да му казва нищо. Когато майката се върнала у дома, синът ѝ не бил в къщи, така че тя направила така, както ѝ казал Смит. Когато синът

й се прибрал, било доста късно и жената била вече в леглото. Малко след като се прибрал, младежът отишъл в стаята си, съблякъл се и си легнал. В момента, в който допрял глава до възглавницата, той почувствал ужасно изобличение. Бързо станал от леглото, паднал на колене и оправил отношенията си с Бог. След това се облякъл, отишъл при майка си, макар и да било полунощ, и й съобщил: „Не се тревожи, мамо. Връщам се при жена си. Ще се видим утре. Чао.” Веднага след това си излязъл.

Когато се върнал при съпругата си, те с радост се помирили.

Множество бракове са били спасявани чрез служението на Уигълзуърт и то по свръхестествен начин, а не поради това, че постъпвал особено тактично. Много пъти неговият подход и действия бяха като на слон в стъкларски магазин. И все пак неговата заразителна ревност и неговата загриженост към хората проблясваха като лъчите на слънцето в облачно време. Уигълзуърт имаше в себе си любов и съчувствие, искрени чувства, които не можеха да останат скрити за дълго зад привидно грубото му държание. Скоро, след като брачната двойка се съвземаше от първоначалния шок, в резултат на неговия необичаен подход, двамата съпрузи изливаха сърцата си пред него. Той ги изслушваше и често сълзи се стичаха по неговото лице. Всяка двойка, която идваше при него за съвет, си отиваше освободена от проблемите в брака си. При подхода си в такива случаи, християни често правят грешката да изхождат от съветите на психолозите – човешкото естество обича да се опира на науката и опита. Но Уигълзуърт винаги се вслушваше, да чуе с отворени уши гласа на Бог. Той не искаше да пропусне какъв съвет има да даде Отец! Смит не работеше по определени методи.

Уигълзуърт не си беше изработил универсални техники за ефективност. Той бе мотивиран единствено от Божията любов в своето сърце. Смит знаеше, че без това, и най-добрите техники не струват нищо. Той живееше на принципа от I Коринтяни 13:1-2 **„Ако говоря с човешки и ангелски езици, а любов нямам, аз съм станал мед що звънти или кимвал, който дрънка. И ако имам пророческа дарба и зная всички тайни и всяко знание и ако имам пълна вяра, тъй че планини да премествам, а любов нямам, нищо не съм.”** Уигълзуърт извяваше този принцип чрез своя живот и своето служение. След това пасажът продължава така: **„Любовта дълго търпи и е милостива”** /ст. 4/. Любовта дава възможно най-положителното отношение към всяка ситуация; тя открива заложеното добро дори и в най-ужасния характер. По тази причина единствено любовта никога не отпада; чрез нея се печелят битки, които чрез нищо друго не биха могли да бъдат спечелени. Тази любов беше една от тайните, които донесоха огромния успех в служението на Уигълзуърт.

Дух, който печели души

Лично аз не знам Уигълзуърт въобще някога да е посещавал Библейски колеж или да се е записвал на курс чрез кореспонденция върху това, как да печелим души за Христос. Малко вероятно е да е имало такова нещо, а аз да не съм разбрал за него. В ранната Методистка църква по онова време, въпросът дали ще бъдеш одобрен за служител, не зависеше от това, колко дипломи имаш, или колко добре проповядваш, а от това колко души си спечелил за Христос. Уигълзуърт имаше страст за печелене на души! Той и жена му Поли прекарваха в молитва всяка съботна нощ, изисквайки най-малко 50 души за неделата. Уигълзуърт вярваше, че ще ги има, и те ги имаха. По онова време Смит не беше в служение, според както ние го разбираме днес. Той и съпругата му участваха в Армия на Спасението. Но на практика Уигълзуърт си беше в служение и то от ранна възраст. Като момче той печелел приятелите си за Исус. Никога не можел да разбере хора, които твърдят, че са християни, а имат отрицателно отношение към печеленето на души. Единствената техника за евангелизиране, която Уигълзуърт признаваше, беше търсенето на Божието ръководство за това къде да печели души.

Небесното ръководство е всичко, от което се нуждаеш, за да бъдеш успешен. Вместо да се опитва да прилага съветите от някой наръчник за печелене на души, Уигълзуърт винаги държеше ушите си отворени за Божия глас. Това правило неизменно действаше. Винаги даваше добри резултати.

Когато Соломон се възцари над Израел, Бог му се яви и каза: **„Искай какво да ти дам.”** /III Царе 3:5/ Тогава Соломон прослави Господ за това, че го е удостоил да наследи царството на баща му Давид, но отговорът му беше следният: **„Аз съм малко момче; не зная как да се обхождам и слугата ти е сред Твоите хора, които ти си избрал, хора много, които поради множеството си не могат да се изброят, нито да се пресметнат. Дай прочее, на слугата си разумно сърце, за да съди хората Ти, за да различава между добро и зло”** /III Царе 3:7-9/. На еврейски думата „разумно” в оригинал е „слушащо”. Следователно стих 9-и би трябвало да звучи така: **„Дай на слугата си слушащо сърце или сърце, което слуша.”** Уигълзуърт имаше точно такава сърце. Това обяснява неговото безгранично доверие в Бог. Лично за себе си Уигълзуърт не знаеше какво е страх, но някои

неща, които се случваха в църквата направо го ужасяваха. Особено го тревожеше отношението на християните към спасените души. Той казваше: „О, какво безразличие има към загубените души. Прекалено много се занимаваме с маловажните неща, а не отделяме време за най-важното на този свят – да носим товара за умиращите души.” Мисълта за спасените никога не излизаше от неговия ум; той проливаше много сълзи за тях. Думите в Псалм 126:6 значеха много за него: „Онзи, който излиза с плач, когато носи мярата семе, той непременно ще се върне с радост, носейки снопите си.”

Каквото и да правеше Уигълзуърт, той го правеше от любов към своя Господ. Неговият мотив никога не беше да търси отплата. Огромната му любов към децата беше толкова явна, че на децата им трябваше съвсем малко време, за да се убедят в нея. Той често отиваше в Ливърпул на голямото морско пристанище. Там събираше деца и им говореше за Исус. Тъй като много от тях живеяха в голяма бедност, Смит даваше всичките си пари, за да задоволи нуждите им. Стотици деца намираха своя Спасител. Уигълзуърт постеше всяка неделя и не си спомняше да е имало събрание, на което да се спасят по-малко от 50 човека. Какво предизвикателство към всеки един християнин!

Винаги, когато подходеше към някой човек, Смит беше с правилния дух, в правилното време и говореше правилните думи. Неговите критици твърдяха, че това са просто съвпадения, но какви съвпадения можеха да бъдат това, когато се случваха хиляди пъти и то при най-различни ситуации. Тайната на Уигълзуърт беше, че той винаги имаше гореща линия с Божия престол. Нямахме време за теологически спорове, защото неговата единствена цел бе – да спасява изгубените души.

Веднъж Уигълзуърт ми разказа една своя опитност по време на пътуване с влак, която е добра илюстрация на това, как Бог го е водел в печеленето на души. Влакът спрял на някаква гара за няколко минути. Уигълзуърт бил излязъл в коридора, за да се поразгъпче и когато се върнал в купето открил, че си има компания. Млада жена и майка ѝ се били настанили, докато той бил навън. Смит се обърнал към младата жена и ѝ казал: „Изглеждате нещастна.” „Имам основателна причина за да бъда нещастна” отговорила тя. „Пътувам към болницата, за да ми ампутират крака.” „Знаете ли, че Исус може да Ви спаси?” – попитал Смит. „Какво имате в предвид?” Тогава той говорил на двете жени за Спасителя. Не след много време те приели Исус Христос и били спасени. Тогава той казал на младата жена: „Същият Спасител, който спаси твоята душа, може да изцели твоето тяло. Можеш ли да повярваш в това?” „Да” бил отговорът. „Добре, тогава ще се моля за теб.” Той я помазал с олио, както правел понякога, и се помолил за нея в Името на Исус. След това казал: „Сега иди в болницата, дай им да ти прегледат крака, и им покажи, че нямаш нужда от операция.” Когато направила, както той ѝ казал, жената открила, че свръхестествено е изцелена. Колко прекрасно е бил използван Уигълзуърт за изпълнението на Божия план! Той имаше две уши, които чудесно чуваха Божия глас!

Друг път Смит ми описа още един пример на водителството, което имаше в евангелизирането. Веднъж почувствал, че Бог иска да го заведе някъде. Също както Авраам, той излязъл и тръгнал по улиците, без да знае къде отива. Уигълзуърт се вглеждал във всеки, когото срещал, питайки се дали не е той човекът, на когото Бог го праща да послужи. Минало доста време, без да свидетелства на никого. Изведнъж, когато видял един мъж, който карал каруца, той почувствал, че Бог иска да се качи на тази каруца, както Филип, за когото е писано в Деяния на апостолите. Смит се покорил и се качил на каруцата. Настанявайки се до каруцаря, срещнал много враждебна реакция. Дали не се е заблудил? Не. Въпреки първоначалната заплаха от страна на човека да изхвърли Уигълзуърт от каруцата, когато пристигнали на крайната точка на пътуването, мъжът вече се бил покаял и плачел пред картината на Голготския кръст. Само четири дни след тази случка, майката на Смит попитала сина си: „Ти ли си говорил на един каруцар за спасение?” „Да, аз.” „Съпругата му дойде да се види с мен. По описанието, което мъжът ѝ е дал, тя предположила, че си бил ти. Каза ми да ти предам, че съпругът ѝ е починал вчера.” Много пъти сме се уверявали, че не можем да ограничим Святия Дух до един определен метод. Когато сме се опитвали да го направим, сме откривали, че оставаме със собствени сили срещу предизвикателствата, и постиженията ни са се свеждали до кръгла нула.

Тази чувствителност към гласа на Бог правеше Смит Уигълзуърт непредсказуем. Той имаше различен подход при всеки един от хилядите случаи на лично свидетелстване. Това беше така, защото и естеството на проблемите на хората, които при едни или други обстоятелства се срещаха с него, беше твърде специфично. Когато примерно служеше на болни, Уигълзуърт намазваше някои с масло, на други полагаше ръце, а на трети просто цитираше Божието Слово. Но така или иначе, резултатите бяха все едни и същи. Когато го питаха за начините, по които подхода към хората, Смит отговаряше: „Всичко зависи от това, което има да каже Отец.” Отговорът му беше същият и когато го

питаха относно възкресяването на мъртви и изгонването на демони. При всеки случай той действаше според водителството, което получаваше от Господ. Когато той вземаше събрание, никой не можеше да каже със сигурност, в каква посока ще се развият нещата. Обикновено домакините му даваха пълна свобода на действие и той водеше събранията изключително смело.

Веднъж, още в самото начало на една служба, Уигълзуърт заяви: „Трябват ми шест човека, които да се помолят. Не е нужно да са дълги молитви. Ако имаш гореща линия с небето, ще ти трябват повече от двадесетина минути, за да свалиш благословенията на земята.” Една жена, която винаги се подреждаше първа, независимо дали за молитва или за свидетелство, започна да се моли. Беше очевидно, че тя не би нарушила стереотипа си на молитва, дори и да идеше на другия край на света. Уигълзуърт я погледна и неочаквано я прекъсна: „Седни си, жено. Запази останалата част от молитвата си за когато останеш сама у дома. Тук не ни трябват заспали молитви. Следващият моля.”

Доста вероятно бе действие от този род да свали натоварване върху събранието, но не и когато бе водено от Смит Уигълзуърт. Той знаеше ума на Духа. Когато следващият човек започна да се моли, атмосферата се изпълни с Божието присъствие. Критиците му коментираха: „Можеше да покаже поне малко такт, малко дипломатичност.” Беше съмнително дали Уигълзуърт въобще знае какво означава думата „дипломатичност”. Той просто реагираше на всяка ситуация според Божията реакция, така че никой да не остане с погрешни впечатления. Ако той се беше опитал да бъде дипломатичен, святата атмосфера просто щеше да се вдигне.

На друго събрание, на което присъствах, имаше жена, прикована на инвалидна количка от остър артрит. Тя не можеше да ходи и всичките ѝ стави бяха обвити с памучен плат, прикрепен с безопасни игли. Гледайки тези превръзки, Уигълзуърт я попита: „За какво ти е това?” „Платът пази да не изстиват ставите ми.” „Махни го! Тук има повече игли отколкото в магазин за железарии.”

Когато човекът, който я беше довел, разви превръзките от нейните стави, Уигълзуърт каза на жената: „Стани от инвалидната количка.” „Не мога.” „Не те питам дали можеш, а ти казах – ходи!” „Не мога.” Заставайки зад нея, Смит я бутна напред и извика: „Ходи, жено, ходи!” Тя проходи за първи път след толкова години! Той не ѝ обясняваше какво да прави, а просто ѝ даваше ясни, твърди команди. Въпреки това, което някои може би са си помислили, този подход даде резултат и това беше единственото, което имаше значение. След това Уигълзуърт подкани присъстващите: „Ако има между вас хора, които искат от Бог, елате тук горе и си го вземете.” Един човек излезе напред и Уигълзуърт го попита: „Какво ти е на теб?” „Страдам от тежко заболяване на гърлото. Правиха ми операция, но въпреки това не съм могъл да ям твърда храна от единайсет години.” „Как си живял, човече?” „Всичко трябваше да се смачква на мека каша, за да мога да го преглъщам.” Вместо да се моли за него Уигълзуърт му каза: „Иди си у дома и кажи на жена ти да ти сготви една вкусна вечеря. След това се наяж. Утре вечер ще те очаквам да дойдеш и да разкажеш какво е направил Бог за теб.”

Човекът си отишъл вкъщи и направил, както Уигълзуърт му казал. На следващата вечер той се изправил да даде свидетелство, че за пръв път от 11 години е могъл да яде нормална храна!

Уигълзуърт можеше да предприема такива смели действия поради две причини: първо, той получаваше своето водителство от Божия Дух и второ, той подчиняваше всичките свои действия на една главна цел – печелене на души. Веднъж, когато Уигълзуърт пътувал по море, при него се приближил човекът, който отговарял за развлекателната програма на кораба. След като му обяснил, че един от неговите проекти е, да даде възможност на пътниците да демонстрират своите таланти, той попитал: „Г-н Уигълзуърт, ще бъдете ли така добър да участвате в нашата програма?” „Какво бихте искали да направя?” „Можете ли да пеете?” „Не е в моята специалност, но ще го направя.” „Добре, тогава ще Ви запиша в музикалната част.” „Да, това е точно за мен.” Когато станало време да започне програмата, Уигълзуърт дошъл в корабния театър. След откриването на представлението и поздравленията с добре дошли на борда, организаторът се явил: „Първото изпълнение ще е песен, която ще изпълни г-н Смит Уигълзуърт от Бранфорд.” Уигълзуърт се изправил и се поклонил. След това запял една песен в стил „госпъл”. Докато той пеел, целият копнеж, любов и състрадание на неговото сърце се разкрили чрез тази песен пред публиката. Скоро имало сълзи не само в неговите очи, но и в очите на всички, които го слушали. Това било първото и единствено изпълнение за онзи следобед. През останалото време той помогнал на хората да намерят своя Господ.

Колко са християните, които биха дръзнали да вземат участие в такава развлекателна програма? Без съмнение повечето щяха да възразят: „О, но аз съм християнин, за мен светските развлечения са неприемливи и грешни.” Но не и Уигълзуърт! Той видял в това предложение

възможност да сподели Евангелието със своите спътници. Неговото внимание не беше върху развлеченията, но върху отворената врата за печелене на души за Исус. Той никога не изпускаше такива възможности. След неговото изпълнение почти всички пътници на кораба вече го познавали и в тях бил събуден интерес, така че имало достатъчно поводи за свидетелстване.

Всички свръхестествени проявления в служението на Уигълзуърт целяха едно – да спечели души за Христос. За него всяко изцеление на болен човек, всяко освобождаване от демонично робство, всяка спасена душа, всяко чудо – бяха потвърждение на Божието Слово. Уигълзуърт беше подредил правилно своите приоритети. Често хората го величаеха и казваха, че човек като него се ражда веднъж на хиляда години и обяснението за това е, че Бог така е предопределил. Самият Смит не беше съгласен с такава гледна точка. Той вярваше, че всяко Божие дете може да бъде използвано от Бог колкото него, а дори и повече в своята определена област. Успехът му не се дължеше на привилегировано положение спрямо другите хора, а по-скоро на това, че той беше на разположение на Бог. Той беше на разположение на Бог 24 часа в денонощието, седем дни на седмицата.

Бог взе един човек, който беше никой, и го използва, за да разтърси целия свят; Той употреби този необразован, неграмотен до 26-ата си година водопроводчик, за да хвърли в учудване всичките учени, високо интелигентни теолози, като освобождава множествата чрез неоспорими знамения и чудеса. Смит беше употребяван от Бог по такъв забележителен начин, поради една проста причина: Той предаде себе си, да бъде на разположение на Бог, и Му позволи да го използва. На 87-годишна възраст той продължаваше да увеличава мощта си в Бог. Какво е обещанието в Псалм 92:12-14? **„Праведният ще цъфти като палма, ще расте като кедър в Ливан; насадените в дома Господен ще цъфтят в дворовете на нашия Бог. Ще бъдат плодородни и в дълбока старост, ще бъдат сочни и зелени”** /евр.: „ще бъдат пълни с мъзга”/. Смит беше пълен с жизнени сили, с живот от Бог.

Дух на вяра и сила

В Деяния 1:8 Исус обеща на Своите ученици: **„Но ще приемете сила, когато дойде върху вас Святия Дух и ще бъдете свидетели на Мене както в Ерусалим, тъй и в цяла Юдея и Самария и до края на земята.”** Гръцката дума за „сила” тук е „dynamis”. От нея произлизат думите „динамит” /експлозивна сила/ и „динамо” /генератор на мощност/. Поради това, че Святия Дух – Източникът на силата е вътре в нас, от нас излиза „dynamis”. Уигълзуърт притежаваше тази сила. Той беше от Брадфорд, градът, в който за него беше може би най-трудно да служи. Въпреки че това беше мястото, което най-често виждаше свръхестествените проявления на Духа, това беше мястото, където хората най-малко откликваха на призива за покаяние. Точно, както Исус беше казал: **„Никой пророк не е без почит, освен в своята родина”** /Матей 13:57/.

Един човек на име Митчел живееше недалеч от дома на Уигълзуърт. Смит му беше говорил много пъти за спасение, но почти безрезултатно. Той беше непреклонен. Дойде момент, в който Митчел сериозно се разболя. Уигълзуърт беше много загрижен за състоянието му и се опита да го посети. Той разбираше, че ако нещо не се направи, човекът ще си умре, дори без да е спасен. Но Митчел беше най-големият инат, който Уигълзуърт някога беше срещал, и не му позволи да го посети. Връщайки се у дома след едно събрание на открито, той откри, че жена му е излязла някъде. Казаха му, че е отишла в къщата на Митчел, и той също се запътил натам. Когато пристигнал, чул силен плач на жена. Като се качвал по стълбите, се сблъскал с г-жа Митчел, която слизала надолу.

„Какво става?”, попитал Смит. „Съпругът ми е мъртъв.” Той влязъл в стаята и приближил леглото, където лежал Митчел. Г-жа Уигълзуърт, която стояла до покойника, каза: „Недей, Смит. Мъртъв е.” „Не можах да направя нищо за него, докато беше жив; нямаше да ми повярва”, отговорил той и добавил: „Но сега вече мога да му помогна.” „Недей, Смит. Твърде късно е”, настояла жена му. Но увещанията ѝ били напразни, не успяла да го разубеди. Уигълзуърт се помолил, и животът се върнал в безжизненото тяло! Човекът живя още много години.

Кой от нас би имал тази дързост в подобна ситуация? Смит постъпи така, защото погледна ситуацията с абсолютна логика. Неговите близки се бояха да не би, както те се изразяваха, някой път „да престъпи границата”. Но той ги успокояваше, че що се отнася до Бог, за Него не е по-трудно да възкреси мъртвец, отколкото да изцели зъбобол. Това е здрава логика. Хората са склонни да квалифицират всичко по категории, включително и греха. Но за Бог няма голям грях – малък грях, за Него грехът си е грях и чудото си е чудо.

Уигълзуърт беше практичен и за най-дребните неща. За тези, които не го познаваха отблизо, той изглеждаше недостъпен и студен. Но тази представа беше точно обратното на това, което всъщност беше неговото естество. Той беше любящ и нежен. Поради това, че винаги отделяше време да поговори с децата на тяхното ниво, те много го обичаха. Когато проповядваше в бедняшките квартали на града, където хората живееха в голяма немотия, Уигълзуърт тръгваше без палто, за да усеща студа, който чувстват те. Дори и през мразовитите дни той стоеше навън с часове, говорейки на хората за Спасителя. Смит никога не се влияеше от социалното положение на хората. Той не се отнасяше с богатия по-различно, отколкото с бедния с изключение на това, че на бедняка, който е принуден да проси, за да оцелее, той даваше пари, за да си купи нещо да яде. Дори непредвидени обстоятелства и опозиция не успяваха да възпрат Уигълзуърт да служи на хората.

Веднъж в Швеция стана голямо съживление. Големи тълпи отваряха сърцата си да слушат Словото и водеха болните си за молитва. Стотици се спасяваха и получаваша изцеление. Властите се усъмниха, че мотивът на Уигълзуърт е да направи големи пари – възможно най-далечното нещо от неговия ум. По този предлог полицията арестува Смит и пастира на Stockholm's seventhousand-member Philadelphia Church /Стокхолмска църква със седем хиляди члена „Филаделфия“/. Тъй като не съществуваше закон, който да забранява проповядването, те бяха освободени. Но властите предупредиха Уигълзуърт да не си позволява да докосва хората, на които проповядва. До този момент той проповядваше на двадесетхилядното множество едновременно, но за всеки болен се молеше индивидуално. Сега той се обърна към Бог и попита как ще може да служи на хората, като са му забранили да полага ръце. Бог му даде водителство да се помоли за всички едновременно.

На събранието Уигълзуърт покани всички болни да се изправят, а тези, които не могат да станат, да покажат по някакъв начин нуждата си от изцеление. След това той каза на хората да поставят ръцете си върху засегнатите части. Когато хората изпълниха инструкциите му, той се помоли за тях. В този момент Божията сила заля цялото място и имаше стотици изцелени. Много от чудесата бяха направо смайващи, а властите не можеха да направят нищо, за да предотвратят това изливане. Някои хора са възприели девиза: „Когато има воля, тогава се намира и начин.“ А девизът на Смит гласеше: **„Където е Бог, там винаги се намира начин.“** Има огромна разлика между тези две философии.

Веднъж, когато разговарях с Уигълзуърт в неговия дом относно изцелителното служение, той сподели с мен някои свои наблюдения: „Виждам, че в бъдеще изцелителното служение ще действа по-трудно. Вече има твърде много лекарства, в които хората поставят своето упование. Винаги е по-трудно, когато трябва да се справяш с неверие. Но аз виждам, че нещата ще се влошат дори още повече. Ще дойде момент, когато ще бъде трудно въобще да накараш хората да вярват. Нашето общество е станало толкова фокусирано върху лекарствата, че в много случаи шишето с аспирин се смята за по-важно от шишето с олио за помазване.“ Той често заявяваше: **„По-скоро бих избрал да умра, уповавайки на Бог, отколкото да живея в неверие.“** И не казваше това лекомислено, защото той не веднъж бе заставал лице в лице със смъртта. И всеки път вярата му, вместо да се разколебае, ставаше все по-здрава и по-здрава. Тъй като знаеше пагубната сила и фаталните последствия от неверието, Смит съзнателно си бе поставил за цел да му се противопоставя в каквато и форма да е то. И той успяваше. Никога не изпаднаше в паника пред каквото и да е обстоятелство. Колкото по-голямо беше предизвикателството, толкова по-велика щеше да бъде победата и той се наслаждаваше в това.

Неговата най-голяма радост в живота беше да уповава на Бог. Исус каза в Йоан 8:29 **„И Този, Който ме е пратил, е с Мене; не Ме е оставил сам; Аз върша всякога това, което Му е угодно.“** Това е забележително твърдение. Уигълзуърт толкова обичаше Господ, че неговото всепоглъщащо желание беше, да бъде човек по сърцето на Бог. Евреи 11 беше любимата му глава от Библията. И ако имаше някой стих, върху който да има специално откровение, то това беше 6 стих: **„А без вяра не е възможно да се угоди на Бог, защото който идва при Бог трябва да вярва, че има Бог и че той награждава тези, които го търсят усърдно.“** Уигълзуърт казваше: „Хората от тази глава чрез вяра извоюваха триумфални победи при едно толкова убедително превъзходство на противната страна, а те всичките са били обикновени човеци като мен.“ Той никога не се смяташе за нещо по-особено от другите – просто най-обикновен човек. „Всеки един, който обича Господ, може да направи малкото, което аз съм постигнал, ако не и повече.“ Неговото влизане в служение не беше нищо грандиозно, не бе придружено с никакви свръхестествени проявления. Уигълзуърт просто взе Бог такъв, какъвто е в Своето Слово и в отговор на това Бог взе Уигълзуърт такъв, какъвто бе, и започна да го употребява. Уигълзуърт се посвети на служението си. В резултат на това той беше

признат за Божий човек на своето време и остави ярка следа след себе си. От времето на апостолите до наши дни малко хора са повлияли толкова мощно на света, колкото Смит Уигълзуърт.

Смит Уигълзуърт – живот в Духа

Поради това, че Смит Уигълзуърт беше толкова фино настроен на вълната на Святия Дух, той беше наясно с наличието на демонична активност в духовния и материалния свят.

Въпросът, дали е възможно човек, кръстен със Святия Дух, да бъде обладан от зли духове, е предмет на безкрайни спорове във Великобритания днес. Уигълзуърт твърдеше, че това е възможно. Той беше имал работа с такива случаи и беше виждал как такива хора се освобождават.

Духовна битка

За да можем да разпознаваме сатанинските проявления, ние трябва да живеем в присъствието на Святия Дух. В противен случай, много лесно ще станем жертва на дяволските заблуди. Ако имаме правилно разбиране за греха и неговите последствия, ако имаме отношението, което Исус Христос имаше, то ние никога няма да се боим от дявола или от това, което той може да направи – по-скоро той ще се бои от нас. Ето един пример от живота на Уигълзуърт. Веднъж, в началото на едно събрание, той тъкмо приближавал амвона, когато изведнъж някакъв човек от присъстващите започнал да крещи с ужасен глас. Уигълзуърт се затичал към човека, а той побягнал в обратната посока. Докато те се гонели между редовете, разбутвали хора, събаряли столове и въобще се създава суматоха. Когато мъжът вече щял да се измъкне през вратата, Уигълзуърт успял да го догони и го задържал. Двамата се боричкали и паднали на земята. През това време Смит извикал: „Излез от него, дяволе, в името на Исус!” Моментално човекът бил освободен и приел Господ Исус Христос.

Святия Дух бил разкрил на Смит, че мъжът е под влиянието на нечист дух. Нечистият дух беше разпознал Святия Дух в Уигълзуърт и бе изпаднал в ужас. Затова се бе състояла тази гонитба.

Уигълзуърт никога не се боеше от конфронтацията със силите на тъмнината. Доколкото знам, той никога не се е провалял, когато си е имал работа с обладани от демони хора. Такива хора винаги бяха освобождавани, защото мощта на Святия Дух, действаща чрез Смит, винаги надделяваше.

За да разпознаваме духовете на изкушение и съблазън, които действат в това последно време, ние отчаяно се нуждаем от помощта на Святия Дух. Веднъж, когато Уигълзуърт ми описваше едно място, което посетил, той отбеляза, че хората там били под такова демонично заблуждение, че техните бракове тотално се разпадали. Чудя се какво ли би си помислил Уигълзуърт, ако видеше какъв процент от днешните бракове, дори и християнските, поголовно се разпадат. На него му ставаше болно заради демоничните стратегии срещу святостта на брака, които идват и които той беше предвидил. Неговите лоши предчувствия напълно се оправдаха. Според Смит човек, който е воден от Духа, може никога да не се превръща в роб на желанията на плътта, каквито и да са те. Той беше уверен, че животът в Духа може така да доминира човешкото съществуване, че физическото тяло и неговите желания да бъдат поставени напълно под контрола на Святия Дух.

Смит вярваше, че човек не просто остарява, а отива към все по-голяма зрялост. Не естествената възраст или времето, от което си християнин, определят твоето духовно ниво, а степената, в която си воден от Святия Дух. Свидетелството за зрялостта на Уигълзуърт беше това, че той винаги бе на правилното място, в правилното време и при правилните обстоятелства. Поради това, че той винаги беше воден от Духа, никога не губеше самоконтрол. Той обичаше да казва: „Да бъдеш изпълнен със Святия Дух е голяма привилегия. Според мен единствено нещата, които са направени в Святия Дух, не са провал.” Понеже Смит беше изпълнен с Духа на Утешителя, не беше нищо необичайно, когато това излъчване караше както грешници, така и хора, претендиращи, че са християни, да се чувстват еднакво избличени в присъствието му. По същата причина, вярващи и служители, преминаващи през тежки изпитания, намираха голямо утешение, когато бяха заедно с него. Той казваше: „Ние трябва да бъдем като фенери, които прогонват тъмнината. Където и да отидем, духовната атмосфера трябва да се очисти и силите на нечестията трябва да отстъпват пред светлината.”

Веднъж попитах Уигълзуърт как обича да си почива. Той отговори: „Аз си почивам най-добре в присъствието на Господ. Това е всичко, което ми е нужно. Всякаква друга форма на почивка не е за мен, защото аз съм в постоянна битка с дявола. Всяка почивка или развлечение извън присъствието на Бог ще ме направи уязвим пред моя противник.” Не е чудно, че той вършеше велики дела за Бог. Силите на тъмнината не криеха заплаха за него, защото когато и да се сблъскаше с тях, той беше

свеж и подготвен от чистата атмосфера на Божията Тронна зала. Смит носеше със себе си това очистващо действие в замърсената духовна атмосфера на тоя свят. Това караше демонично обладаните хора, които разпознаваха в него служител на Всевишния Бог, да викат от ужас в негово присъствие.

Мечът на Духа

Стъпил върху авторитета на Божието Слово, Уигълзуърт беше смел като млад лъв. Ако нямаме Библията, която да стои зад нас, ние сме на нестабилна основа. Нищо не поражда у човек толкова страх, колкото една несигурна основа. Когато покажем вярата си в Божието Слово, Бог от Своя страна ще изпълни Словото Си, като Го потвърждава с чудеса и знамения: „**Те излязоха и проповядваха навсякъде, като им съдействаше Господ и потвърждаваше Словото със знаменията, които ги придружаваха**” (Марк 16:20). Уигълзуърт живееше напълно по Божието Слово. В резултат на това, той бе свидетел как Бог потвърждава Словото Си до такава степен, че се учудваше не когато станеше чудо, а когато не станеше. Когато някога очакваното чудо не се случеше, Смит държеше да разбере, защо е станало така. И той не оставаше за дълго в объркване и предположения. Бог имаше такова доверие в него, на каквото се наслаждаваше Авраам: „Да скрия ли от Авраам това, което ще сторя?” (Бит. 18:17). Понякога ние гледаме на нивото на великите личности в Библията като на непостижимо за нас. Но това не трябва да е така. Единственото, от което се нуждаем, за да имаме доверието, което те имаха във Всевишния, е да имаме подобно на тяхното посвещение.

Всъщност Божият стандарт в Словото е – да станем като самия Исус Христос. „**И Той даде едни да бъдат апостоли, други пророци, други пък евангелизатори, а други пастири и учители за делото на служението, за изграждането на Христовото тяло с цел да се усъвършенстват светиите; докато всички достигнем в единство на вярата и на познаването на Божия Син, в пълнолетно мъжество, в мярката на ръста на Христовата пълнота.**” /Еф. 4:11-13/.

Божият Дух не е записал тези думи, за да се подиграе с нас, но е поставил стандарт, който да се стремим да постигнем. От хората, които съм познавал, Уигълзуърт беше човек, който се бе доближил най-близо до този стандарт. Тъй като бе напълно посветен на Бог, той не страдаше от страх и безпокойство. Бог се справя с всичко, за което бихме могли да се тревожим. Той се отнася сериозно не само към даването на обещания, но и към тяхното изпълнение. Уигълзуърт имаше пълно доверие и съвършено упование в Бог. Той обичаше да пее един рефрен, който добре изразяваше неговата увереност, че Бог никога няма да измени на тези, които упоават на Него: „**Той не може да ти измени, защото е Бог, Той не може да ти измени, Той е дал думата Си /Словото/. Той не може да ти измени, Той ще ти помогне. Той не може да ти измени, Той ще ти отговори.**”

А. Е. Мелърс, пастир на моята местна църква вече 26 години и прекрасен Библейски учител, е дал ясно определение за вяра. Според него вярата се състои от три неща:

1. Факти, които трябва да повярваш;
2. Заповеди, на които трябва да се подчиняваш;
3. Обещание, на което можеш да се наслаждаваш.

Тези три съставки присъстваха в живота и служението на Уигълзуърт, защото той наистина вярваше безрезервно в Божието Слово. Нито една от трите не липсваше, защото той не признаваше заместител. Щом веднъж бе повярвал в нещо, той даваше всичко от себе си да му се покори. Следствието от това бе, че той се радваше в обещанията на Бог още преди тяхното изпълнение.

Уигълзуърт обичаше да казва: „**Вярата идва от слушане, а слушането от Божието Слово, а не от четене на коментари. Вярата е принципът на Божието Слово. Святият Дух, който е вдъхновил написването на Словото, е наречен Духът на истината; и когато приемаме с кротост всаденото Слово, нашите сърца се изпълват с вяра.**”

Веднъж Уигълзуърт пътувал с влак и бил в купето заедно с две жени. От разговора, който се завързал, той скоро разбрал, че жените били майка и дъщеря, и двете болни. „Имам много ефикасно лекарство в чантата си”, казал им той. „Всъщност, не знам дали въобще има болест, на която да не може да повлияе.” Смит обяснявал толкова дълго и разпалено за това лекарство, че накрая жените го помолили да им даде по една доза от него. В отговор на тази молба, той извадил Библията си и прочел: „**Аз съм Господ, Който те изцелява.**” /Изх. 15:26/. Не след дълго Бог ги изцелил и двете.

Веднъж в град Картоф, Южен Уелс, една жена попитала Уигълзуърт какво би й препоръчал да чете за ефективно свидетелстване. „Матей, Марк, Лука и Йоан” отговорил той без повече обяснения.

Хората винаги искат обещания, върху които да стъпят. Когато един младеж попитал Смит: „Можете ли да ми покажете обещание, върху което мога да стъпя?“, в отговор Уигълзуърт поставил Библията си на земята и казал: „Стъпи върху това.“ Колебливо младежът стъпил върху Библията. Тогава Смит казал: „Сега ти си стъпил върху цял куп обещания. Вярвай всяко едно от тях.“

„Има четири принципа, които трябва да спазваме“, обясняваше Уигълзуърт. **„Първо, чети Божие Слово. Второ, поглъщай Божието Слово, докато То те поглъдне. Трето, вярвай Словото. Четвърто, действай според Словото. Аз никога не се чувствам напълно облечен, преди да сложа екземпляр от Божието Слово в джоба си.“**

Докато повечето хора предпочитат да четат вестници или списания по време на пътуване, Уигълзуърт винаги четеше Библията си и то при всеки удобен случай. Той казваше: „Божие Слово притежава пълнота и категоричност, надеждност и актуалност. Нашето отношение към него трябва да е безрезервно покорство. Ако Библията казва, че нещо е така, то наистина е така. Няма какво да се молиш, за да се увериш, че е истина. Просто трябва да го приемеш и да действаш съгласно него.“

Божие Слово живееше в Уигълзуърт и той живееше в Божие Слово. Точно както Господ Исус, който беше Словото в плът, съчувстваше на хората, така и Уигълзуърт бе дотолкова изпълнен със Словото, че също изпитваше Христовото състрадание към нуждите на човечеството. Това съчувствие в сърцето му вместо да отслабва с годините, ставаше все по-дълбоко. Наред с това, той гореше в Божествена ревност, която на моменти ставаше агресивна. Но тази настъпателност се пораждаше от това, че Уигълзуърт постоянно живееше и бе движен от Божия Дух. Когато действаше чрез Святия Дух, той не знаеше какво е страх.

На една огромна евангелизация млада жена била сред стотиците хора, които излизали напред за молитва за изцеление. Чрез Духа Си Господ открил на Уигълзуърт, че тази жена живее в големи грехове. За да не я засрами пред другите хора, Смит ѝ казал: „Иди си у дома и не съгрешавай повече. Бог ще те изцели.“ Тя напуснала събранието, но на другата вечер пак била там. Когато Уигълзуърт поканил хората с нужди да излязат напред, тя излязла заедно с другите. Когато дошъл редът ѝ, Уигълзуърт я погледнал право в очите и казал на висок глас: „Казах ти снощи да си идеш и да не вършиш повече грехове. Бог щеше да те изцели. Сега си отивай!“ Само човек, действащ под помазанието на Святия Дух можеше да направи такова нещо, без това да отнеме мира в духовната атмосфера. Но вместо да се вдигне мирът от събранието, Божественият авторитет, с който Уигълзуърт говорил, накарал хората да стоят с по-голямо страхопочитание и смирение в присъствието на Бог. Обърнете внимание, че първият път Уигълзуърт показва съчувствие към младата жена. Ако тя беше направила това, което той ѝ каза, тя щеше да бъде изцелена. Чрез Слово на знание Уигълзуърт разбра, че жената не е коригирала поведението си, след като е напуснала събранието. Той винаги знаеше ума на Духа, когато правеше подобни дръзки постъпки.

Уигълзуърт бе много критикуван при подобни инциденти. Тъй като нито едно от неговите действия не бе в противоречие с Божие Слово, впоследствие винаги се разбираше, че обвиненията са били неоснователни. Но Уигълзуърт никога не се стремеше да изтъква това. Единствената му цел беше, да посрещне нуждите на хората. И понеже Бог беше негов защитник, той никога не се посрами.

Смит Уигълзуърт еднакво не се влияеше от одобрение или критицизъм. Той казваше: **„Аз не се ръководя от това, което виждам или чувам, аз се ръководя от вярата си.“**

Щитът на вярата

Въпреки че Уигълзуърт рядко имаше дълги молитви и постове, никой не можеше да отрече, че той живееше един живот на постоянно доверие в Бог. Той приемаше думите на Исус в буквалния им смисъл. Когато Яир, началникът на синагогата, бе информиран, че дъщеря му е умряла, Исус каза: **„Само вярвай!“** /Марк 5:36/. С годините, един припев, който съдържаеше тези така скъпоценни за него думи, стана негова любима песен. Тя можеше да се чуе на всяко събрание, водено от Смит. Ако хвалението не я изпееше, тогава Уигълзуърт я изпяваше: **„Само вярвай, само вярвай! Всичко е възможно. Само вярвай.“** След това той променяше думите на: **„Господи, аз вярвам“** и се получаваше още един куплет. Често пъти ефектът беше поразителен – хората биваха изцелени и благословени просто, както си стояха по местата. Друг път, докато рефренът се пееше, цялото събрание се изправяше на крака. Когато се вдигнеше „духовния градус“, Уигълзуърт казваше: **„Всеки друг може да бъде обикновен, но човек, изпълнен със Святия Дух, трябва да бъде необикновен.“**

Говорейки по въпроса: „Какво е вяра”, Уигълзуърт цитираше Евреи 11:1-2: „*А вярата е даване на твърда увереност в ония неща, за които се надяваме, убеждение за неща, които не се виждат, защото поради нея за старовременните добре се свидетелстваше*”. После добавяше: „*Хората на вярата винаги имат добри свидетелства.*” Друг негов любим девиз гласеше: „*Страхът гледа, вярата скача.*” Той често заявяваше на публиката: „*Не съм тук, за да ви забавлявам, а за да ви заведа на мястото, където можете да се присмеете на невъзможното.*”

Той обичаше стиха в Лука 1:37, който казва: „*Защото с Бог нищо не е невъзможно.*” Това му беше толкова реално, че той не можеше да проумее, защо християните се съмняват в него. „*Ние трябва да се отрвем от нашата нищожна мярка вяра, защото Божията мярка е много пъти по-голяма от нашата мярка, която не може да се измери.*” Това бяха негови думи.

Големите битки изграждат голяма вяра. Уигълзуърт беше в най-плодотворния период на своето свръхестествено служение точно, когато преминаваше през най-жестоките си физически страдания. Един лекар, негов много добър познат, го убеди да се прегледа на рентген. Главно, за да бъде наясно със степента на своето заболяване, Уигълзуърт се съгласи. Рентгеновата снимка разкри наличие на камъни в бъбреците в напреднал стадий. Докторът му каза, че няма друга алтернатива, освен да се оперира незабавно. На това Уигълзуърт отговори: „**Бог, Който е създал това тяло, е Този, Който може и да го изцери. Никога нож няма да мине през това тяло.**” „Но какво ще правим с камъните?”, попитал докторът. „Бог ще се справи с тях.” Клатейки глава, докторът казал: „Ако Бог някога направи това нещо, ще бъда безкрайно учуден.” „Да, ще бъдеш.” С течение на времето, болките ставали все по-силни и Уигълзуърт преживявал неопишуема агония. Когато служел на остров „Айсъл ъф мен”, той изгубил толкова много кръв, че лицето му станало бледо като платно. От там той отпътувал за Швеция, където провел събрание, пълно с Божията слава. Зет му Джим Салтър, който го придружавал, по-късно ми разказа: „Нощ след нощ Уигълзуърт почти не можеше да мигне, опитвайки се да изкара камъните. Понякога буквално се гърчеше на пода в ужасна агония. И все пак, той нито веднъж не отложи събрание, като благославяше приблизително хиляда болни всеки ден.” Въпреки че Уигълзуърт бил в по-тежко състояние от много от тези, за които се молел, пак велики чудеса се случвали. Когато той се събличал вечер, бельото му цялото било пропито с кръв.

От Швеция Смит заминал за Норвегия. Болките все още продължавали. След това отпътувал за Швейцария, където събранията му предизвикали голямо съживление. Огромни множества се спасявали и изцелявали, но той не намирал облекчение от страданията си. Малко хора знаели, че през този период, той минавал през най-страшното изпитание на своя живот. Чрез вяра той го издържал.

Смит отишъл в Америка и цялата страна се подпалила като от прериен огън. Хиляди били спасени и изцелени по време на този благославящ поход. По това време той се борел за живота си вече шест дълги години. Джеймс Салтър казва: „През всички тези години ние делеяхме една и съща стая. Аз бях смаян от неугасващата ревност, с която той проповядваше и от безкрайното му съчувствие към болните, на които служеше. Виждал съм служители, които са се пречуввали пред далеч по-леки изпитания от неговото. Той издържа изкарването на стотици камъни. Това беше чудо.”

Уигълзуърт излезе от това изтощително изпитание с изпитана чрез огън вяра, която бе по-силна от всякога и с упование в Бог, което и целият ад не можеше да поклати. Този период на славно служение остави незаличима следа в света и влияние толкова голямо, че може да се почувства и сега и ще продължи да се чувства до идването на Исус.

Когато Уигълзуърт сподели с мен, една седмица преди смъртта си, че Бог ще го свали от сцената, това не беше само предположение. Той го изговори чрез Святия Дух. Петнадесет години по-рано той беше казал: „*Аз моля Бог за още петнадесет години живот и служение.*” Бог отговори на тази молба с точност дори до седмицата. Смит беше помолил Бог за това, когато беше на 72 години. По време на тези прибавени петнадесет години на славно служение Уигълзуърт проповядва и служи по цяла Европа, Америка и Южна Африка. Той имаше голям товар и за своята родина – Англия.

„*Знаете ли какво става, когато има вяра?*”, питаше той. „*Аз мога да получа повече от Бог, като вярвам една минута, отколкото, ако викам към Него цялата нощ.*” Уигълзуърт ревностно защитаваше вярата, която проповядваше и упражняваше. Веднъж каза: „*Не се задоволявай с нищо по-малко от най-доброто. Няма нищо по-добро от живота на вяра – той е вълнуващ живот на предизвикателства.*” Той често казваше: „*Има две неща, които ще ти помогнат да излезеш от себичността и да влезеш в Божиите обещания. Едното е чистота, другото е вяра. При Бог няма място за хора, които гледат назад, които мислят за задното и които действат по старому.*”

Когато говореше за дързостната вяра на Уигълзуърт, Джеймс Салтър често казваше: „Ние го придружавахме при неговите славни походи с малко трепет, защото никога не знаехме какво може да направи в следващия момент. Винаги имахме опасение да не отиде „твърде далеч“. Но това никога не стана. Той винаги казваше: „Ти не можеш да идеш „твърде далеч“ с Бог; въпросът е, че не отиваш достатъчно далеч.“ Бог, верен на Своето Слово, което никога не се променя, нито веднъж не изостави Смит. В Марк 11:23-24 Исус каза: **„Истина ви казвам: Който каже на тази планина: Дигни се и се хвърли в морето и не се усъмни в сърцето си, но повярва, че онова, което казва се сбъдва, ще му стане. Затова ви казвам: Всичко каквото поискате в молитва вярвайте, че сте го получили и ще ви бъде.“** Уигълзуърт живееше и действаше върху този принцип и Бог му отговаряше.

Добре е да се стараем да имаме същата вяра, любов и посвещение, които характеризираха живота и служението на Смит, но не и да го имитираме. Когато вземаме пример от който и да е човек, освен от Господ Исус Христос, колкото и велик да е той, съществува потенциална опасност.

Служение, водено от Святия Дух

Тъй като Смит Уигълзуърт никога не бе прашан и гарантиран от който и да е религиозен управленчески орган, неговите неофициални удостоверения, че е това, което е, бяха неговото помазание и ръководство от Святия Дух. С тези „препоръчителни писма“, Уигълзуърт не можеше да посети дадено място, без скоро да стане известен в цялата област. Неговата ревност за Бог смайваше всички, които го срещаха. От дните на „Мисия по улиците на Боуланд“ до последния ден на своя плодороден живот, Уигълзуърт беше в непрекъснато служение. Поради верността му дори в най-малките неща, които много хора пренебрегват, неговото служение бе мощно помазано. Уигълзуърт постигна това, което постигна, без начално образование и въпреки това този неучен Божий човек достигна много интелектуалци. Тайната на неговата сила бе помазанието на Бог. Той обичаше да казва: **„Библиотеките правят големи глави, но Божието Слово прави широки сърца.“** За Смит помазанието бе първото необходимо условие за служение, главна мотивация и източник на сила за християнина във всяко начинание. Той не можеше да разбере вярващи, които не признават тази истина.

Веднъж в Кардиф, Южен Уелс, един човек, който истински бил загрижен за Божието дело, свикал голяма конференция на християнски лидери. Разискваните теми били единство и хармония, но имало наблягане върху двете необходими условия за служение – Святия Дух и святост в личния живот, които Уигълзуърт смятал за най-важните изисквания. Страхувайки се да не засегнат някого, говорителите разисквали този проблем в твърде общ план. Мероприятието вървяло гладко и организаторът бил напълно доволен от съдържания тон и безконфликтния му характер. Изведнъж Уигълзуърт бил разтърсен от дълбочините на своето сърце. Той си помислил: „На всички тези хора им липсва Божието най-добро. Няма ли да е престъпление, ако замълча и не кажа на хората от това голямо събрание, че има мощно кръщение в Святия Дух за всеки един от тях, кръщението, което получиха учениците в деня на Петдесетница? Пораждайки не малко смут, той свалил палтото си и се качил на платформата, за да им даде това голямо предизвикателство. Той започнал така: „Приятелю, ако аз имах всичко това, което вие имате сега, преди да бъда кръстен в Святия Дух, тогава какво получих чрез това преживяване? Какво повече имам аз сега?“ След това продължил със своето свидетелство.

„Аз се спасих в Методистката църква, когато бях на осемгодишна възраст. Бях утвърден от епископ за член на Английската църква. Бях кръстен с водно кръщение в Баптистката църква и получих основи върху учението на Библията в „Плимут Бредрен“ /Plymouth Brethren/. Бях в редиците на Армия на Спасението, където се научих да евангелизирам на открито и получих благословието на освещението чрез учението на Ридър Харис и Петдесетния съюз. Изисквах чрез вяра дара на Святия Дух, като чаках десет дни пред Господ. Когато бях в Съндерланд през 1907, аз коленичих пред Бог и имах преживяването от Деяния 2:4, получих Святия Дух и проговорих на нови езици, както учениците по време на Петдесетница. Това, което е записано в Библията, потвърждава, че моето преживяване безспорно е било новозаветното кръщение. Бог ми даде Святия Дух, както Го даде на учениците Си в началото.“ Той продължил: „Аз също искам хармония, единомислие и единство, но ги искам по Божия начин. В Деяния на апостолите говоренето на езици беше белегът за изпълването и изливването на Святия Дух. Аз не вярвам Бог да е променил Своите методи.“ Когато Уигълзуърт приключил, атмосферата в залата била доста напрегната. Председателят побързал да закрие събранието, но било вече твърде късно. Уигълзуърт вече ги бе поставил лице в лице с предизвикателството. Осъзнавайки, че кръщението в Святия Дух не може да бъде омаловажавано в името на религиозната хармония,

Уигълзуърт никога не направи компромис с този стандарт. Запалено и смело той прокламираше, че това преживяване неминуемо се придружава от говорене на езици, както Духът дава изговор.

Смит непрестанно предизвикваше всичките християни да стъпят върху следните принципи:

Живейте в готовност. *Ако трябва да се подготвяш едва, когато възможността се изпречи на пътя ти, ще бъде твърде късно. Открилата се възможност не те чака дори, когато се молиш. Ти не трябва да имаш нужда да се подготвяш, ти трябва да живееш в готовност по всяко време.*

Изпълвайте се със Святия Дух. *Това означава цялото ти естество да бъде пропито с Духа. Бъдете толкова пропити, че всяка нишка от тъканта на вашия живот да бъде съкрушена от Духа. Тогава, когато цялото его е изцедено, всичко, което ще извира от теб, ще бъде естеството на Исус.*

О. Г. Майлс, пастир и голям приятел на Уигълзуърт, разказва една забележителна случка, илюстрираща водителството на Святия Дух в живота му. Един ден Уигълзуърт и Джеймс Салтър посетили Майлс в дома му в Лийдс. Неочаквано Уигълзуърт казал на двамата си приятели: „Бог ми казва да отида в Икли Муър”. Ставаше дума за едно красиво и посещавано курортно градче на около 16 мили от там. Поради войната имаше голям дефицит за бензин, но Майлс се съгласил да ги закара.

Когато пристигнали, те спрели колата на едно прекрасно място, познато под името „Кравата и скалите на телетата”. Там нямало жива душа, но те седели в очакване. Когато минало известно време, без нищо да се случи, Майлс и Салтър започнали да се питат дали Уигълзуърт не е направил грешка. Но самият Смит нямал никакви съмнения и не след дълго неговото безпогрешно водителство се потвърдило. Един младеж с раница на гърба се появил и седнал до Уигълзуърт да си почине. Скоро двамата се заговорили. Младият човек за известно време се бил върнал в света, но също както блудния син от притчата на Исус, сега той бил разочарован и отвлечен от живота в грях. Само след няколко минути младежът коленичил заедно с Уигълзуърт на поляната и се върнал при Бог. „О, какво молитвено събрание имахме този ден там, в местността Икли Муър!”, разказваше после Майлс.

След това, също толкова неочаквано както преди, Уигълзуърт казал: „Джорджи, сега вече можеш да ме върнеш обратно. Изпълних това, което Бог ми каза да направя.”

Каква лична връзка имаше този човек с небето и как очакваше да чуе и да се покори на всичко, което Бог му нареди! А и Бог определено знаеше кого да изпрати на тази съдбоносно важна мисия – Своя верен и надежден приятел Смит Уигълзуърт. Поддържането на постоянна лична връзка с Тронната зала и слушането гласа на Божия Дух бяха всичко, което имаше значение за Уигълзуърт. В това се състоеше тайната на неговия успех. Той можеше да каже заедно с Исус: **„Моята храна е да върша волята на Онзи, който ме е пратил и да върша Неговата работа.”** /Йоан 4:34/.

Силата на Уигълзуърт да предава дарби

Въпреки че Уигълзуърт отиде на небето, за да получи наградата си като верен служител, той остави след себе си наследството на своето помазание. Стихът в Евреи 11:4, който се отнасяше за Авел спокойно може да се отнесе и за Уигълзуърт. **„С вяра Авел принесе жертва по-добра от Каиновата, чрез която за него се засвидетелства, че е праведен, понеже Бог свидетелства за даровете му; и чрез тая вяра той и след смъртта си още говори.”**

След смъртта на Уигълзуърт Бог много пъти е засвидетелствал неговата вяроност дотолкова, че дори след отиването му у Дома, неговият живот е докосвал хиляди сърца.

Един от братята ми отиде да посети Уигълзуърт наскоро преди неговата смърт. Уигълзуърт му положи ръце и го посвети в служение на свръхестественото. Той му пророкува, казвайки: „Бог ще потвърди това, което заявих и направих с теб още преди тази седмица да е свършила.” Брат ми си тръгна мълчаливо. Още преди края на седмицата брат ми получи телефонно обаждане, в което спешно го молеха да отиде в ортопедическата хирургия. Един от членовете на църквата, на която брат ми беше пастир, бе получил сериозно нараняване при нещастен случай на работното си място. И двете ръце на г-н Довсън, така се казвал човекът, били счупени на няколко места, но той отказал да бъде опериран. Брат ми дошъл по молба на хирурга, който търсел съдействие да убеди пациента си да се оперира. Докторът смятал, че г-н Довсън не осъзнава сериозността на нараняването, защото постоянно твърди, че Господ ще го изцели. Хирургът бил много загрижен, защото била започнала гангрена и операцията била наложителна, за да се спаси живота на пациента. Брат ми се помолил за г-н Довсън и резултатът бил, че след два дни той отново бил на работното си място!

Новината се разнесе по цялата област. Няколко дни след това и по-точно в последния ден от определената седмица – в неделя, млада жена доведе малкото си бебе на вечерно събрание на брат

ми. Детето беше напълно сляпо, тъй като беше родено без очи. Когато брат ми попита дали има хора с нужди, младата жена каза за своето бебе. Брат ми затвори очи и се помоли. След като се помоли, той отвори очи, за да види чудото, което се бе случило – на детското личице се бяха оформили очи и детето бе съвършено изцелено от тази ужасна аномалия!

Това, което Смит пророкува за моя брат, се сбъдна в определения срок. Това беше пример за способността му да предава чрез Святия Дух своето служение на други хора. От този момент брат ми бе мощно употребяван от Бог до 82-та си година, когато той се прибра, за да бъде с Господ.

Друг пример за тази способност от Бог беше пророчеството за моя три и половина годишен син. Уигълзуърт положи ръце върху моя син и го посвети в служение на свръхестественото. Разбира се, моя син беше твърде малък, за да си спомня това събитие, но доказателствата по-късно бяха очевидни. Чрез помазанието, което Уигълзуърт му предаде, много обладани от демони и болни хора бяха освободени и изцелени по свръхестествен начин. Наскоро синът ми провеждаше събрания в Югославия. На една от службите било доведено малко момиченце, чието око било напълно увредено при нараняване с остър предмет; всичко, което можело да се види, било грозна, бяла маса, вместо око. Той положил ръце върху детето и окото му било съвършено възстановено.

Пак на скоро една жена, болна от рак, беше изцелена моментално чрез ръцете на сина ми. Чудото на изцеление беше потвърдено от лекарите, които бяха поставили диагнозата.

Мога да ви разкажа за много случаи, в които Бог е откривал на сина ми тайните на човешките сърца. Това е дарбата Слово на знание – една от деветте дарби на Святия Дух. Тя наистина е много необходима. Един пример, за който се сещам, е за един човек, когото познавах бегло. Той винаги създаваше впечатление, че е готов да направи всичко за своята църква. Но Бог откри на моя син, че този човек завеждаше жена си и трите си деца на църква, оставяше ги там, след това се измъкваше, вземаше едно тринадесетгодишно момиче и правеше секс с него в близкия парк. После отново се връщаше в църквата. Това беше съобщено на дякона, но той отказа да приеме такова сериозно обвинение. Въпреки това, няколко дни след разговора с дякона, във вестника бе публикувана статия за тази мръсна история под заглавие: „Мъж, осъден на седем години затвор за незаконни сексуални отношения с малолетна.” Там беше описано всичко, което синът ми бе видял чрез Слово на знание.

Павел пише за предаването на духовните дарби в Послание към римляните 1:11 **„Защото копнея да ви видя, за да ви предам някоя духовна дарба за вашето утвърждаване.”**

Ние можем да даваме само това, което имаме. Също, както Петър и Йоан, които отиваха към храма за молитва и видяха куция просяк, и Петър му каза: **„Сребро и злато аз нямам, но каквото имам това ти давам; в Името на Исус Христос Назарянина, стани и ходи”** /Деяния 3:6/. Когато Уигълзуърт коментираше този случай, той казваше: **„Той просеше милостиня, а получи крака.”**

Уигълзуърт предаваше това, което имаше. Аз бях свидетел на това, как Уигълзуърт положи ръце на сина ми в такава крехка възраст и все още съм свидетел на мощното служение, в което той започна да се движи, когато порасна. Какво потвърждение за помазанието на Уигълзуърт!

Той беше просто един обикновен човек, който се труди. Но Източникът на силата му беше необикновен. Уигълзуърт си отиде, но Божието дело остана. Ще го оставим ли недовършено?